

ἩΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος 14

Συνδρομή ἑτησίαι· Ἐν Ἑλλάδι πρ 12, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ πρ 20.— Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ
1 Ἰανουαρίου ἐκάστου ἔτους καὶ εἶναι ἑτησίαι· Γράμματα τῆς Διοικήσεως· Ὁδὸς Ἀγγέλου 9.

26 Σεπτεμβρίου 1882

ΗΛΕΚΤΡΟΠΟΛΙΣ

Κατὰ τὰς εἰς τὴν διεθνή ἠλεκτρικὴν ἔκθεσιν τῶν Παρισίων ἐπισκέψεις μου διεσκέδαζον πρὸς τοὺς ἄλλοις ἀκούων τὰς διαφόρους κρίσεις τῶν ἐπισκεπτομένων ἐπὶ τῶν ἐκθεμάτων, αἵτινες συνήθως πᾶν ἄλλο ἦσαν ἢ δοῦναι. Ἡλέραν τινὰ ἐν ᾧ προσεπάθουν διὰ σοφῶν ἐξηγήσεων νὰ λύσω διμῶ τινὶ τὰς ἀπορίας του, διεκόπην ὑπὸ φίλης κυρίας, ἥτις ἤρξατό παραπονουμένη ὅτι δὲν ἐννοεῖ τίποτε τῶν ἐν τῇ ἐκθέσει, καὶ ὅτι ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ της δὲν ἤξεύρει τί νὰ κάμῃ.

— Μάλιστα, λέγει, ἔχρησεν ἠλεκτρισμοῦ, περὶ τῆς ὁποίας διηγοῦνται τόσα θαυμάσια, ὥστε πρέπει τις εἰς ἅπαντος νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ ἂν δὲν θέλῃ νὰ περάσῃ διὰ Ὀττιεντότος. Διὰ τοῦτο ἀπεράτιστα σήμερον καὶ ἦλθα. Τρέχω δύο ὥρας ἀδιακόπως, πλησιάζω ὅλα τὰ ἐκθέματα, τὰ βλέπω εἰς ὅλων τῶν μερῶν, καὶ τί νὰ ἴδω; Πανταχοῦ τροχοὺς ἐκ χαλικοῦ καὶ ὀρειχάλκου, καθαρούς, καὶ αἰθίζοντας, σύριγγας περιπεπλεγμένους διὰ χονδρῆς πρασίνης μετᾶξης, παντὸς εἶδους κίλως ἐκ σύρματος καὶ τίποτε ἄλλο. Διὰ νὰ κάμω τὸ πρᾶγμα ἀκόμη ἐντελέστερον ἠγόρασα καὶ τὸν κατάλογον. Ἡλπισα ὅτι θὰ μὲ φωτίσῃ, ἀλλ' ἀντὶ τούτου — καὶ ἀνοίγουσα τὸ βιβλίον ἐπεδείκνυε «δὲν βλέπω νὰ διμῶν περὶ ἄλλων εἰμὴ περὶ ἀνεμομέτρων, δυναμομέτρων, μανομέτρων, ἐξισωτῶν, διανομέων, συλλεκτῶν, πυκνωτῶν ὥστε κινδυνεύω νὰ τελλαθῶ. Ἡ ἠθέλησαν νὰ περιγελᾶσουν τὸν κόσμον. Ἄν αὐτοὶ οἱ εὐλογημένοι, οἵτινες κατασκευάζουν αὐτὰ τὰ ἰερογλυφικά, εὐχαριστοῦνται μὲ αὐτὰ, ἄς τὰ ἐκθέσθουν καὶ τὰ βλέπουν μετὰζῦ των, ἀλλὰ νὰ μὴ ἀπατοῦν τὸν κόσμον μὲ τὰς ἐφημερίδας, διὰ νὰ ἔρχεται ἐδῶ καὶ νὰ ἐννοῇ δυστυχῶς πολὺ ἀργά ὅτι τὸν ἀπατοῦν. Ὅσον διὰ ἐμὲ, δὲν εὗρον τίποτε τὸ ὁποῖον μὲ ἐνδιαφέρει ἐκτὸς τῆς μαγειρικῆς συσκευῆς τῆς «Bonne ménagère», ἀλλ' αὐτὴν τὴν βλέπω πολὺ καλλίτερον παρ' αὐτῇ τῇ Bonne ménagère».

— Ὅλαι αὐταὶ αἱ συσκευαὶ, σεβασταὶ μοι κυρία, ἤρχισα τότε λέγων, εἰσὶν ὅπως δοθῶς παρετηρήσατε, ἰερογλυφικά, ἄτινα τότε μόνον ἐνδιεφέρουσι, ὅτε δύναται τις νὰ τὰ ἀναγινώσκῃ. Τοῦτο εἶνε εὐκολώτερον ἢ ὅσον ὑμεῖς νομίζετε! ἅπανσαι αἱ μηχαναὶ, αἵτινες ἐνταῦθα εἰσὶν ἀκατάληπτοι εἰς ὑμᾶς, θὰ ἦσαν εὐληπτόταται ἐάν

ἠθέλατε ἴδῃ αὐτὰς ἐν ἐνεργείᾳ. Ἐργαζόμεναι ἐξηγοῦσιν αὐταὶ ἐαυτὰς, καὶ καθιστῶσιν αὐτὰς τόσον φίλας ὅσον καὶ ἡ ὠραία συσκευὴ τῆς «Bonne ménagère».

— Ἀλλὰ τὸ ζήτημα εἶνε ποῦ δύναμειθι νὰ ἴδωμεν αὐτὰς ἐν ἐνεργείᾳ.

— Ἐάν μὲ παραδέχσθε ὡς ὀδηγόν, θὰ λάβω τὴν εὐχαρίστησιν νὰ ὀδηγήσω ὑμᾶς ἐκεῖ, ὅπου αἱ περίεργοι αὐταὶ μηχαναὶ, ἄς ὑμεῖς ἐνταῦθα βλέπετε, εἰσὶν ἐν πλήρει χρήσει. ὅπου ὁ ἠλεκτρισμὸς δὲν εἶναι θέμα ἀπλῶς θεωρητικῶν σπουδῶν, ἀλλ' ὁ πανταχοῦ παρὼν βοήθης τῶν ἀνθρωπίνων ἀναγκῶν, ἐν ἄλλαις λέξεσιν, ὅπου ἡ θαυμασία τῆς φύσεως δύναμις καταλείπουσα τὸ ἐργαστήριον τοῦ σοφοῦ καὶ τοῦ ἐφευρέτου, κατέκτησεν ὡς ἀπύλοτος κύριος πᾶσαν τὴν τε τοῦ δημοσίου καὶ τὴν οἰκιακὴν ὑπηρεσίαν, τὸ μαγειρεῖον καὶ τὴν ἀποθήκην.

— Καὶ ὑπάρχει πράγματι τοιοῦτον μέρος;

— Ναι, ὀνομάζεται Ἡλεκτρόπολις.

— Πιθανὸν κεῖται εἰς τὸν βόρειον Πόλον.

— Ὅχι δὲ, ἀλλ' ὅπως δήποτε εἰς ἐπίσης δυσκόλως προσιτὸν μέρος. Τὸ μέρος τοῦτο εἶναι τὸ Μέλλον, χώρα ἥτις ἄρχεται ὀλίγα βήματα πρὸ ἡμῶν καὶ ἐπ' ἅπειρον ἐκτείνεται. Τάξεις τινὲς ἀνθρώπων τὸ ἐπισκέπτοντο συχνάκις· οἱ ὄνειροπόλοι, οἱ ποιηταὶ, οἱ φιλόσοφοι καὶ οἱ ἐφευρέται· οὗτοι βλέπουσιν ἐκεῖ θαυμάσια πράγματα καὶ διατάξεις, καὶ ὅτε ἐπιστρέφουσιν ἐκείθεν ἐπιθυμοῦσι ὅ,τι εἶδον ἐκεῖ νὰ εἰσαγάγωσιν ἐνταῦθα. Ἄλλ' ἐν γένει ἀποτυγχάνουσι.

— Οὐμ, Ἡλεκτρόπολις... καὶ ἀπέχει πολὺ ἐν τῷ μέλλοντι;...

— Ἡ ἐρώτησίς σας, Κυρία, μὲ ἐμβάλλει εἰς ἀνησυχίαν, διότι ἐδῶ πλέον στεροῦμαι γεωγραφικῶν γνώσεων. Ἡ Ἡλεκτρόπολις εἶναι ἑκατὸν ἕσως, εἴκοσιν ἢ δέκα ἔτη μακρὰν — ἐλησημόνησα νὰ εἶπω ὅτι ἐν τῇ χώρᾳ Μέλλον μετροῦνται αἱ ἀποστάσεις κατὰ ἔτη οὐχὶ κατὰ χιλιόμετρα. — Ἐξ ἄλλου δύναμαι νὰ σᾶς εἶπω μόνον ὅτι ἡ πόλις αὕτη κεῖται πλησίον τῆς Ὑγμεινοπόλεως.

— Ὑγμεινοπόλεως;

— Μάλιστα. Ὑγμεινοπόλις εἶναι πόλις κατασκευασμένη κατὰ τὰ σχέδια τοῦ διδάκτορος Richardson ὅπου εἰσὶν ἐν χρήσει ὅλαι αἱ ἀνακαλύψεις καὶ ἐφευρέσεις τῆς ἐπιστήμης αἱ προφυλάττουσαι τὴν ἀνθρωπίνην υγίαν ἀπὸ ορατῶν καὶ

αοράτων ἐχθρῶν, καὶ ὅπου ἕκαστος κάτοικος ζῆ τοῦλάχιστον ἑκατὸν ἔτη.

— Τί ὠραίος τόπος! Ἐγὼ πράγματι ἐπιθυμίαν νὰ παραδεχθῶ τὴν πρότασίν σας.

— Τότε μὴ γάνωμεν καιρὸν, καὶ υπάγωμεν.

— Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ἐπανελάθειν ὀλίγον πεφοβισμένη ἡ κυρία.

Μετ' ὀλίγα λεπτὰ ἐλάβομεν θέσιν ἐν τῇ ἀμάξῃ τοῦ ηλεκτρικοῦ σιδηροδρόμου τοῦ Σεϊμενς, ἣτις ἐντὸς ὀλίγου μᾶς ἔφερεν εἰς τὴν ὄχθην τοῦ Σηκουάνα. Ἐκεῖ εἰσῆλθομεν εἰς τὸ ηλεκτρικὸν πλοῖον τοῦ Τρουδέ, ὑπερ ταχέως μᾶς ἀπεμάκρυνεν ἀπὸ τῶν Παρισίων. Τὸ ταξίδιον ἦτο ταχύτατον καὶ λίαν εὐάρεστον. Οὐδεὶς ἀτμός ἀνθρώπων, οὐδὲ καπνός, οὐδὲ τὸ βαρὺ τῶν κινήσεων τῶν συνήθων ἀτμομηχανῶν, μᾶς ἐπεύραζεν. Ὁμαλῶς καὶ ὁμοιορρυθμῶς ἐκινεῖτο ὁ ὑπὸ τοῦ ηλεκτρισμοῦ κινούμενος κοχλίας, οὗτινος ὁ κινητὴς μικρὸν ὅλως μέρος κατελάμβανεν ἐν τῷ πλοίῳ. Ἡ χώρα παρήρχετο πρὸ ἡμῶν κυανῆ καὶ ὀμιχλώδης, πρὶν δὲ λάβωμεν καιρὸν νὰ ἐνοσηώσωμεν τὰς μεταβολὰς αὐτῆς, ἐφοβασαμεν εἰς Ἡλεκτρόπολιν.

Τὸ πλοῖόν μας ἔστη εἰς εἶδος εὐρυχώρου δεξαμενῆς, περιβαλλομένης ὑπὸ εὐρείας προκυμαίας.

Τὸ μέρος τοῦτο ἦτο τὸ σημεῖον τῆς ἀφίξεως καὶ ἀναχωρήσεως πάντων τῶν μέσων τῆς συγκοινωνίας. Ἐνῶ ἀπεβαίνομεν εἰς τὴν ζυγρᾶν, εἶδομεν πλησιάζουσαν ἠλεκτρικὴν ἀμαξοστοιχίαν, καὶ ἐκ τῶν νεφῶν καταβαίνοντα ἠλεκτρικὸν ἀεροδρόμονα κατὰ τὸ σύστημα τοῦ Τιεσαννιέ. Ἐξ αὐτοῦ ἀπέβησαν ταξιδιῶται τινες, ἐνῶ ἄλλοι οὔτινες ἐπὶ ὑψώματός τινος περιέμενον, ἐλάμβανον ἐν αὐτῷ θέσιν. Νέα κυρία, ἀσθενοῦς ὄψεως, προσχώρησε καὶ ἠρώτησεν, ἐάν ὁ ἀεροδρόμων εἶναι ἐπιτόπιος. Ὁ ὑπάλληλος τῆ ἀπάντησεν ὅτι οὗτος ἀνεχώρει μετ' ὀλίγον.

Ἐξήγησα τῇ συνοδῷ μου, ὅτι ὁ ἐπιτόπιος ἀεροδρόμων δὲν χρησιμεύει πρὸς ταξίδιον, ἀλλ' ὅτι παρέχει τὴν εὐκαιρίαν εἰς στηθιακούς, ὅπως καθ' ἡμέραν ἐπ' ὀλίγας ὥρας διακινῶσι 1000 πόδας ὑπὲρ τὴν θάλασσαν, καὶ οὕτω ἀπολαύουσιν ἐν πλήρει ἀνέσει ἀέρα, οἷον ἐπὶ τῶν Ἀλπεων. Ἐνῶ ὠμίλου, ὑπηρετῆς ἀφῆρσεν ἐκ τοῦ ἀεροδρόμονος τῶν ταξιδιῶν μικρὸν κιβώτιον ἔθεσεν ἀντ' αὐτοῦ ἄλλο, καὶ εὐθύς ὁ ἀεροδρόμων ἀπῆλθε μετ' ἐκπληκτικῆς ταχύτητος.

Ἡ συνοδός μου μὲ προσέβλεψεν ἀποροῦσα.

— Τὸ κιβώτιον τοῦτο, ἤρχισα αὐτὴ ἐξηγῶν, περιέχει τὴν κινητήριον δύναμιν τοῦ ἀεροδρόμονος, ἠλεκτρικὸν ἀντιστοιχοῦντα πρὸς δύναμιν χιλιῶδων ἵππων, καὶ ἀρκετὸν ὅπως φέρῃ τὴν μηχανὴν εἰς τὸν πρὸς ἂν ὄρον. Ἡ μηχανὴ αὕτη ἐγένετο κατὰ τὸ σύστημα τοῦ Φῶρ, συνίσταται δὲ εἰς τὴν μεταβολὴν χημικῶν δυνάμεων εἰς ἠλεκτρικὰς. Ὄταν ἡ ἠλεκτρικὴ συστοιχία πληρωθῇ, δὴλ. λάβῃ ἠλεκτρισμὸν, ἄρχεται τὸ ὕδωρ ἀποσυντιθέμενον εἰς τοὺς δύο πόλους αὐ-

τῆς εἰς ὀξυγόνον καὶ ὑδρογόνον, ἅτινα εἰς μὲν τὸν θετικὸν πόλον ὀξειδοῦσι μολυβδίνους πλάκας, εἰς δὲ τὸν ἀρνητικὸν ἀποξειδοῦσι τοιαύτας. Ἀμα παύσῃ διερχόμενον τὸ ἠλεκτρικὸν ρεῦμα διὰ τῆς συστοιχίας, αὕτη ἐξακολουθεῖ τὴν χημικὴν αὐτῆς ἐργασίαν, ἀλλ' ἀντιστρόφως: αἱ μολυβδίναι πλάκες, αἵτινες μέσον τοῦ ὑδρογόνου εἶχον σπινθηρῆθαι τοῦ ὀξυγόνου αὐτῶν, ὀξειδοῦνται ἐκ νέου, τὴν δὲ ὀξειδῶσιν ταύτην συνοδεύει ὁ σχηματισμὸς ἠλεκτρικοῦ ρεύματος, ὑπερ κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ἀποβαίνει τόσον ἰσχυρὸν, ὅσον ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐπιφέρει τὴν ἀποξειδῶσιν τοῦ μολυβδίου. Τὸ ρεῦμα, ὅπερ ἀποκαλεῖται δευτερογόνον, χρησιμεύει ὅπως κινεῖται ὁ ἀεροδρόμων. — Ἀλλ' ἄς υπάγωμεν νὰ ἐπισκεφθῶμεν τὴν πόλιν.

Ἡ κυρία ἐλαβε σιωπῶσα τὴν βραχιονά μου καὶ κατέλιπε μετ' ἐμοῦ τὸν σταθμὸν. Κατὰ τὴν ἐξοδὸν ὁ κόσμος συνώθειτο, ἄνθρωποι δὲ τινες ὀλίγον ὑποπτῶς ἐπλησίαζον ὑπὲρ τὸ δέον τὴν σύντροφόν μου, εἰς μάλιστα τούτων ἔσχιεν αὐτῆς τὸ πρόσωπον. Ἡθέλησα νὰ τὸν τιμωρήσω διὰ τοῦτο ἀλλ' ἐν ᾧ οὗτος μοὶ διέφρευε, ἐπετέθησαν καθ' ἡμῶν οἱ φίλοι τῶν, οἵτινες μᾶς περιεγέλων. Εὐτυχῶς ἤλθε κλητῆρ, ὅστις ἐπέπληξεν αὐτοὺς ἐπὶ τούτῳ. Οὗτοι ἀπῆντησαν ἀναιδῶς, ὁ δὲ κλητῆρ τοῖς ἀνήγγειλεν ὅτι συνελήφθησαν. Ἡρχισαν ἀνθιστάμενοι, εἰς ἐξ αὐτῶν μάλιστα ἐπετέθη μετ' ἀμείβαν κατὰ τοῦ κλητῆρος. Ἡσυχῶς ἐλάθειν οὗτος μικρὴν βάρθρον ἐκ τοῦ θυλακίου του, καὶ μετὰ μεγάλῃς ταχύτητος ἤψατο τῶν κακούργων ἅπαντες ἔπεσαν, οἷονεῖ ὑπὸ κεραυνῷ προσέβλημένοι, κατὰ γῆς, εὐκόλως δὲ ἐν τοιαύτῃ καταστάσει ἐδουλεύθησαν. Ἡ μικρὴ βάρθρος οὐδὲν ἄλλο ἦτο ἢ ὁ πόλος μικροῦ ἀλλ' ἰσχυροῦ συλλέκτου κατὰ Φῶρ, τὸ ἰσχυρότατον τῶν ἀγγεμάχων ὄπλων ὅπερ δύναται τις νὰ φαντασθῇ.

Ἡ κυρία ἦτο ἐνθους ἐπὶ τῇ ταχείᾳ καὶ ἀποτελεσματικῇ δικαιοσύνῃ, τούναντιόν ὅμως ἀπλησιμένη, ἐπὶ τῷ καταστραφέντι φορέματι τῆς. — Οὕτω εἶνε ἀδύνατον νὰ προχωρήσω, εἶπε ἐπὶ τέλους ἀποφασιστικῆ. — Εὐτυχῶς τὸ πρᾶγμα ἦτο εὐκόλον νὰ διορθωθῇ. Ὀλίγα βήματα πρὸ τοῦ σταθμοῦ εὐρίσκατο κατὰ τὴν φορεματίαν ἐν ᾧ εἰσῆλθομεν. Ἐν ᾧ ἐν τῷ ὀπίσθεν τμήματι τοῦ καταστήματος ἠλεκτρικὴ ἔκπληκτικὴ μηχανὴ ἐραπτε τὸ βλαβερὸν φορέμα, ἔβλεπα διὰ τῶν ἄλλων παιδιῶν τινῶν, ἅτινα ἐτήρουν ἀνυψωμένους ἐν τῷ ἀέρι τοὺς ἀετοὺς, διὰ μικρᾶς καὶ ἀτελοῦς ἠλεκτρικῆς μηχανῆς. Ὅτε ἐτελείωσεν ἡ ἐπιδιόρθωσις τοῦ φορέματος, καὶ ἠθέλησα νὰ πληρώσω τὰ ὀλίγα ἀιτηθέντα χρήματα, παρετήρησα μὲ μεγάλην μου δυσἀρεσκείαν ὅτι εἶχον ἀπολέσῃ τὸ βαλάντιόν μου. Ἀνήγγειλα τῇ συνοδῷ μου τὴν δυσἀρεστον ἀνακάλυψιν, αὕτη δὲ ταχέως ἠθέλησε νὰ πληρώσῃ, ἀλλὰ φεῦ! καὶ αὕτη εἶχεν ἀπολέσῃ τὸ βαλάντιόν τῆς. Οὐδέμιν ἀμφισβολία, οἱ κακούργοι, οἵτινες μᾶς περιεκύκλουν, ἦσαν συμμο-

ρία κλεπτῶν, οἵτινες ἐπιτήδες εἶχον προκαλέσῃ τὴν ὄθησιν, ὅπως δύνανται νὰ κλέπτωσιν. Οἱ ἔνοχοι εἶχον συλληφθῆ ἕνεκα τῆς ἀντιδράσεως αὐτῶν πρὸς τὸν κλητῆρα, ὥστε ὑπῆρχεν ἐλπίς ὅτι θὰ λάβωμεν ἐκ νέου τὰ χρήματά μας. Ἐλάθωμεν ἠλεκτρικὴν ἀμαξάν καὶ μετέβημεν εἰς τὴν ἀστynomίαν ὅπου ἀνηγγεῖλαμεν τὸ γεγονός, καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὸ τηλεγραφεῖον, ὅπως ζητήσω πίστωσιν παρὰ φίλου μου τινος ἐν Ἰγυεινοπόλει.

Προσεκάλεσα διὰ τοῦ τηλεφώνου τὸν φίλον μου, ὅστις εὐτυχῶς ἦτο οἶκος, καὶ ὅστις μοὶ ἀπῆντησε χαιρετῶν, ἀλλὰ ἐκπληττόμενος, ὡς εἶδεικνυεν ὁ τόνος τῆς φωνῆς του. Τῷ διεγῆθη ἐν συντόμῳ τὸ γεγονός, καὶ τὸν παρεκάλεσα νὰ μοὶ στείλῃ συνάλλαγμα εἰς τὸν ἐν Ἡλεκτροπόλει τραπεζίτην του. Μετὰ πέντε λεπτὰ εὐρίσκατο εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ τηλεγράφου συνάλλαγμα μετὰ τῆς ὑπογραφῆς του. Ἐβίεσα τὴν χεῖρα ἐντὸς μικρᾶς συσκευῆς, παρομοίας πρὸς χειροκτίον τῶν ζιφομαχικῶν ἀσκήσεων, ἔστριξα εὐγνωμόνως τὴν χεῖρα τοῦ εὐγενοῦς φίλου, ὅστις ἀναπέδωκεν ἀπὸ καρδίας τὸν χαιρετισμὸν, μετ' ὀλίγα δὲ λεπτὰ ἐλάμβανον τὸ ἀποσταλὲν μοὶ ποσόν.

Τὸ τηλεφῶν, τὸ τηλεγραφεῖν, ἐν ᾗ εἶδομεν προῦθ, ἰδίᾳ ὅμως ὁ τηλεγραφικὸς οὕτως εἶπειν χαιρετισμὸς ἐξέπληξεν ὑπερβαλλόντως τὴν σύντροφόν μου. Πόσον ὅμως πύξησεν ἡ ἐκπληξίς τῆς, ὅτε ἠρχίσκαμεν τὴν ἐπίσκεψιν τῶν περιόρων τῆς Ἡλεκτροπόλεως, ὧν ἦτο πρῶτον τὸ Μουσεῖον. Ἐν τῷ ἰσογαίῳ δὲν ὑπῆρχε πρᾶγματι τίποτε τὸ ἐκτακτόν· αἱ ὠραῖαι αὐτοῦ αἴθουσαι περιεῖχον μόνον τὰ ὠραιότερα ἀγάλματα τοῦ κόσμου ὅλου καὶ δὴ ἀπὸ τοῦ ἐν τῷ Βατικανῷ Ἀπόλλωνος, καὶ τῆς ἐν Παρισίοις Ἀφροδίτης τῆς Μήλου, μέχρι τοῦ Ἐρμοῦ τοῦ Πραξιτέλους, καὶ τοῦ ἐν Κοπεγχάγῃ Χριστοῦ τοῦ Τροβάλδσεν, οὐχὶ δὲ ἐν κοινοῖς ἐμαγαθείς, ἀλλ' ἐν λαμπραῖς γαλβανοπλαστικαῖς ἀπομιμήσεσι, αἵτινες ἐπανελάμβανον καὶ τὰς μικροσκοπικωτέρας λεπτομερεῖας τοῦ πρωτοτύπου.

Ἐν τῷ πρώτῳ ὀρόφῳ εὐρίσκατο ἡ πινακοθήκη. Πράγματι ἡ ὀνομασία αὕτη δὲν εἶναι ἀκριβής, ὡς θὰ ἴδωμεν εὐθύς. Ἀμα εἰσελθόντες εἰς τὴν αἴθουσαν, δὲν εἶδομεν ἄλλο ἢ μεγάλην ποσότητα πλαισίων παντοῦ μεγέθους, ὧν ἕκαστον περιέβαλλε ὑπόλευκον, οἷονεῖ μετ' ἄλλιν, ἀλλ' ὅλως κενὴν ἐπιφάνειαν.

— Ἀλλ' αὐτὴ εἶναι ἀπάτη, ἀνέκραξεν ἡ κυρία.

— Περιμείνατε, παρακαλῶ, παραγόρησα αὐτὴν, τὴν δὲ στιγμὴν ταύτην εἰσῆλθεν ὁ φύλαξ τῆς πινακοθήκης, ὅστις δίδων ἡμῖν χονδρὸν κατάλογον, εὐγεῖως μᾶς ἠρώτησε, ποῖα ἔργα ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἴδωμεν.

— Πῶς; ἀνεφώνησεν ἡ κυρία, δυνάμει νὰ ἐκλέξωμεν;

— Βεβῶσις ὁ κατάλογος οὗτος περιέχει τὴν σημείωσιν ὅλων τῶν σπουδαιότερων ἔργων, ἅτινα

πανταχοῦ τῆς γῆς, εἴτε ἐν δημοσίαις εἴτε ἐν ἰδιωτικαῖς πινακοθήκαις εὐρίσκονται. Παρ' ἑκάστην εἰκόνα βλέπετε δύο ἀριθμούς, ὧν ὁ εἰς εἶναι ἀραβιστί, καὶ ὁ ἄλλως λατινιστί γεγραμμένος. Ὅταν ἐπιθυμήτε νὰ ἴδητε εἰκόνα τινᾶ, ἀρκεῖ νὰ εἴπητε τὸν ἀραβικὸν ἀριθμὸν καὶ νὰ προσέξητε εἰς τὸ πλαισίον τὸ ἐν τῇ αἰθούσῃ ταύτῃ τὴν λατινικὸν ἀριθμὸν φέρον. Τὸ πλαισίον τοῦτο εἶναι κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον τόσον μεγάλον, ὅσον καὶ ἡ αἰτουμένη εἰκὼν.

Ἡ κυρία ταχέως ἀναδιψήσασα τὸν κατάλογον προέφερε δύο ἀριθμούς. — ὧν ὁ μὲν ἀνταπεκρίνετο πρὸς τὴν εἰκόνα τοῦ Μουρίλλου τὴν περιεστῶσαν τὸν Μωῦσῆν, διαταγῇ τοῦ ὁποῖου ὕδωρ ἀναβλύζει ἐκ τῶν βράχων, καὶ ἣτις εὐρίσκαται ἐν Καριδάδ παρὰ τῆ Σεβίλλας, ὁ δὲ πρὸς τὴν Σταύρωσιν τοῦ Ὁσέρ τὴν ἐν τῇ μητροπόλει τῆς Ἀμβέρσης. Ὁ φύλαξ ὑπεκλίθη, ἐπλησίασε εἰς τὸν τοῖχον ὅπου εὐρίσκατο πίναξ πλήρης ἀπειρῶν μικρῶν τετραγώνων, διακρινόμενων δι' ἀριθμῶν, ἐπίεσεν ἐπὶ δύο τῶν τετραγώνων τούτων, καὶ παρ' αὐτῶν ἀνεφάνησαν αἱ δύο αἰτηθεῖσαι εἰκόνες ἐν ὅλῃ αὐτῶν τῇ ἐκτάκτῳ καλλονῇ· οὐχὶ κοιναὶ καὶ ἀτελεῖς ἀντιγραφαί, ἀλλ' αὐτὰ τὰ ἀριστουργήματα, πιθανὸν μὲ τι τὸ φανταστικὸν καὶ διαφανές, ὑπερ ὅμως καθίσα τὴν ἐντύπωσιν ἐπὶ μᾶλλον ζωηροτέρην. Ὁ κατάλογος ἐξωλίθησεν τῶν χειρῶν τῆς συνοδού μου, αὕτη δὲ μετὰ κραυγὴν ἐκπληξέως, ἠρώτησε σχεδὸν κατ' ἀφοδός.

— Πῶς συμβαίνει τοῦτο;

— Φυσικώτατα, κυρία. Ἡ ὑπόλευκος πλάξ, ἣν βλέπετε ἐντὸς τοῦ πλαισίου, ἀνήκει εἰς τηλεκατόπτρον, εἶναι δὲ κατεσκευασμένη διὰ σεληνίου, ἐνὸς τῶν ἥττον συχνῶν χημικῶν στοιχείων· αὕτη συνδέεται μετὰ πλάκος ἐπίσης ἐκ σεληνίου κατεσκευασμένης, καὶ εὐρίσκομένης ἐν ἄλλῳ μουσεῖῳ ἀπέναντι εἰκόνας τινός. Ἀμα ὡς ὑπὸ τοῦ ὑψηροῦ, διὰ τῆς ἀπλῆς πίεσεως τῶν τετραγώνων τούτων αἱ δύο αὐταὶ πλάκες ἐνωθῶσιν ἠλεκτρικῶς, φαίνεται ἐνταῦθα ἡ εἰκὼν τοῦ ζωγραφήματος ἣν λαμβάνει ἡ πρὸ αὐτοῦ εὐρισκομένη ἐκ σεληνίου πλάξ. Ἐνοεῖται, ὅτι τὰνάπαλιν καὶ ἡμεῖς δυνάμεθα ν' ἀποστείλωμεν τὴν στιγμὴν ταύτην τὴν εἰκόνα μας εἰς Σεβίλλαν καὶ Ἀμβέρσην, ὅπου ἤθελον ἴδῃ ἡμᾶς ἀκριβῶς ἐν ᾗ ἕσται ἡμεῖς βλέπομεν τὰς εἰκόνας ταύτας.

Ἡ κυρία δὲν ἐγίνωσκε τὴν ἀρχὴν, ἐφ' ἧς στηρίζεται τὸ τηλεόφρον ἢ τηλεκατόπτρον, ἀλλ' οὐδὲ ἐφρόντιζε κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην νὰ ἐνοήσῃ αὐτὴν. Εὐρίσκατο ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν τῆς θαυμαστῆς θέας.

Ἀπαύτως ἐξῆτει εἰκόνα μετ' εἰκόνα, ὅλαι δ' αἱ πινακοθήκαι τῆς Εὐρώπης, ὅλοι οἱ ἀριστοτέχναι ἐδέησε νὰ παρελθῶσι πρὸ ἡμῶν. Ὅτε μὲν ἐξῆτει ἐπὶ τοῦ ἐνὸς τοίχου ὅλας τὰς Παναγίας τοῦ Ραφαήλου, ὅτε δὲ συλλογὴν τῶν γυναικῶν τοῦ Τιτιαννοῦ ἠναγκάσθη νὰ μεταχειρισθῶ σχεδὸν βί-

αν, ὅπως ἀπομακρύνω τὴν κυρίαν ἀπὸ τῆς πινακοθήκης, ἣς ὁ ὑπερέτης μόλις ἐπήρκει ὅπως ἐταλῆ ὄλας τὰς ἀλληλοδιαδόχους κινήσεις.

Χάριν ἀντιθέσεως μετέβημεν ἐκεῖθεν εἰς τὸ δημόσιον νοσοκομεῖον, ὅπου ἐπέδειξα τῇ συντρόφῳ μου συσκευὴν πρὸς ἀπολύμανσιν τῶν δωμάτων τῶν ἀσθενῶν. Αὕτη ἀποτελεῖτο ὑπὸ ὁμοσκοπίου, συνδεομένου πρὸς ἰσχυρὸν συμπυκνωτὴν. Ἄμα τὸ δωμάτιον περιεῖχε ἐπιβλαβές τι μίasma, τὸ ὁμοσκοπίου συνεκινεῖτο, ὁ δείκτης αὐτοῦ ἀνῆρχετο, ἤπτετο ἄλλης συσκευῆς, ἣτις ἐπέφερε ἰσχυρὰν ἀπόλυσιν μεγάλης ποσότητος ἠλεκτρισμοῦ. Διὰ τούτου τὸ ὄζυγονόν τοῦ ἀέρος μετεβάλλετο εἰς ὄζωνιον, ὅπερ ὡς κάλλιστον ἀπολυμαντικὸν μέσον κατέφερε τὸ μίasma, οὕτω δὲ ὁ δείκτης τοῦ ὁμοσκοπίου ἐπέστρεφεν εἰς τὸ μηδέν. Αἱ κινήσεις αὗται ἐπανελαμβάνοντο ὁσάκις ὁ ἀῆρ δὲν ἦτο καθαρὸς, οὕτω δὲ ἕκαστον μίasma προδιδόμενον ἀφ' ἑαυτοῦ ἐπέφερε τὴν καταστροφὴν του.

Ὅτε ἐξήλθομεν, παρατηρήσαμεν ἠλεκτρικὸν ὠρολόγιον πολυτελέστατον, ὅπερ συνδεόμενον μετὰ κ ντρικῶ ἀστρονομικῶ ὠρολογίῳ, καὶ δεικνύον πανταχοῦ καὶ ὀρθῶς τὴν αὐτὴν ὥραν, μᾶς ὑπενήμυσεν ὅτι ἦτο ὥρα ὅπως διὰ τοῦ φαινομένου ἀναλάθωμεν ὀλίγον τὰς δυνάμεις ἡμῶν. Αἱ συγκινήσεις δὲν μᾶς εἶχον καταστρέψῃ τὴν ὄρεξιν.

Εἰσήλθομεν εἰς κομψὸν ξενοδοχεῖον, ὅπου ὁ ὑπερέτης μᾶς ἠρώτησε ἐὰν θέλωμεν νὰ γευματίσωμεν ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς φωνητικῆς μουσικῆς ἢ τῶν συναυλιῶν. Αἱ αἰθούσαι εἰσὶ πρᾶγματι διὰ μεγάλων τηλεφώνων ἠνωμέναι μετὰ διαφόρων καταστημάτων, ὅπου εἴτε ἄδουσι, εἴτε παίζει μουσικῆ, καὶ ἐπομένως ἕκαστος δύναται νὰ ἐκλέξῃ ἂν διακροῦντος τοῦ γεύματος θέλῃ νὰ ἀκούσῃ συναυλίαν τῆς στρατιωτικῆς μουσικῆς, συμφωνίαν τοῦ Βεζτόβεν, ἢ διωδίαν. Οὐχὶ μόνον τοῦτο. — ὑπάρχουσι διὰ σοβαρὰ πνεύματα καὶ ἰδιαίτερα αἰθούσαι ἐνοόμεναι μετὰ τῶν μεγάλων πανεπιστημίων τῆς Εὐρώπης, ὡστε τῶν ὄλων τῶν κατελέττων του δύναται νὰ ἀκούῃ λόγον τοῦ Φίρσοβ, τοῦ Φόγγ, τοῦ Τάιν ἢ τοῦ Τάινδελ.

Ὁ εὐγενὴς κύριος τοῦ ξενοδοχείου, μανθάνων ὅτι ἡ κυρία ἐπεσκέπτετο κατὰ πρότερον φορὰν τὴν ἠλεκτροπόλιν, ὠδήγησεν ἡμᾶς εἰς ὄλον αὐτοῦ τὸ κατάστημα, ὅπως μᾶς ἐπιδείξῃ διαφόρους συσκευὰς πρὸ πάντων ἤρσεε τῇ κυρίᾳ ἠλεκτρικὴ συσκευὴ πρὸς βράσιν τῶν ὠν. Ἐπιθυμεῖ τις π. χ. νὰ ἔχῃ ἐν ὠν ὀχλὶ πολὺ ἐβρασμένον. Ἐν εἶδος μηχανήματος φέρεται ἐπὶ τοῦ πυρός. ἔχον τὸ ἀγγεῖον μετὰ τοῦ ὕδατος καὶ τοῦ ὠν. Ἐν τῷ ἀγγεῖῳ ὑπάρχει θερμόμετρον, ἐν τῷ σωλῆνι τοῦ ὁποίου, ἐν ὠρισμένῳ σημείῳ εὐρίσκειται προσηρμοσμένον ἀργυροῦν σύρμα. Τὸ σημεῖον τοῦτο εὐρίσκειται διαφόρως ἐν διαφόροις θερμομέτροις, ἕκαστος δὲ ἀντιστοιχεῖ εἰς τὸν βαθμὸν ἐκεῖνον τῆς θερμότητος, καθ' ὃν τὸ ὠν, μετὰ τὴν βράσιν, εἶναι εἴτε πολὺ μαλακόν, εἴτε ἥττον μαλακόν,

εἴτε σκληρόν. Ἄμα τὸ ὕδωρ φθάσῃ τὴν θερμοκρασίαν καθ' ἣν τὸ ὠν μετὰ τὴν βράσιν εἶναι μαλακόν, ἀνυψοῦται ἡ στήλη τοῦ θερμομέτρου, μέχρι τοῦ ἀργυροῦ σύρματος, διὰ τῆς ἐπαφῆς κλείεται τὸ ρεύμα, διὰ τῆς κινήσεως δὲ ἐνὸς μοχλοῦ, μετ' οὗ τὸ θερμόμετρον εὐρίσκειται συνδεσμένον, ἀπομακρύνεται εὐθὺς τὸ μηχανήμα μετὰ τοῦ ἀγγεῖου ἀπὸ τοῦ πυρός. Ὅστε ἐν ἄλλαις λέξεσι δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ μὲν τισπαρὰ τῷ ὠν, τοῦτο δὲ βράζει: ἐπὶ τοσοῦτον, ὅσον τις ἐπιθυμεῖ. Δὲν δύναμαι νὰ διηγηθῶ ὄλας τὰς λοιπὰς θαυμασίας συσκευὰς ἃς εἶδομεν. Μεταξὺ τῶν ἄλλων ὑπῆρχε συγκοινωνία πρὸς τὴν ἀποθήκην τοῦ οἴνου, ἣτις διὰ κώδωνος εἰδοποιεῖ τὸν κύριον πότε ἤρχιζεν ἡ ζύμωσις τοῦ γλεύκου, ἄλλη δεικνύουσα ὅτι τις ἐπεσκέφθη τὴν ἀποθήκην τοῦ οἴνου καὶ πόσον ἔλαθεν ἐξ αὐτῆς κτλ. κτλ.

Εἰς τὸ γεῦμα ἐλάθωμεν πολύτιμα ὀπωρικά, ἄτινα ἀνεξαρτήτως τῆς ὥρας τοῦ ἔτους, εἶχον ὠριμάσει ὑπὸ τῷ ἠλεκτρικῷ φῶς, καὶ ἄτινα δὲν ἐστοιχίζον πλείοτερα τῶν ἄλλων λαχάνων ἄτινα ὁ καλὸς ἥλιος κατὰ παλαιὰν συνήθειαν βραδέως καὶ ἐπιπότως εἶχον ὠριμάσει. Ἐνῶ ἐτρόγωνα κεράσια ἄτινα πρὸ μίαις ὥρας εἶχον ὀρέψῃ ἀπὸ τοῦ δένδρου ἐν ἠλεκτρικῷ φυτοκομείῳ, προσῆλθεν ὑπάλληλος τῆς ἀστυνομίας, ὅστις διαταγῇ τοῦ διευθυντοῦ ὄφειλε νὰ μᾶς ὀδηγήσῃ εἰς τὴν ἀστυνομίαν, ὅπου ἐπρόκειτο νὰ μάθωμεν τι εὐάρεστον. Ἐπληρώσαμεν τάχις τὸν λογαριασμόν μᾶς καὶ ἠκολουθήσαμεν τὸν εὐγενῆ ὀδηγόν. Ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας ἀνήγγειλεν ἡμῖν ὅτι πιθανῶς θὰ λάθωμεν ἐκ νέου τὰ ἀπολεσθέντα ἡμῶν χρήματα. Οἱ κκοῦργοι οἵτινες ἐν τῷ σταθμῷ μᾶς εἶχον πειράξῃ, καὶ οἵτινες εἶχον συλληφθῆ εἶχον ψιθυρίσῃ ἐν τῇ φυλακῇ περὶ κλοπῆς τινος. Τὸ ψιθυρίσμα μετεβίβασθη ἐντονώτερον ὑπὸ μικροφώνου εὐρισκομένου ἐν ἕκαστῳ δωματίῳ εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ἀστυνόμου, ὅστις εὐθὺς μετέβη πρὸς ἐξέτασιν τοῦ πράγματος. Οἱ κκοῦργοι ἠρνήθησαν, ὅτε ὅμως ὁ φωνογράφος ὁ μετὰ τοῦ μικροφώνου συνδεσμένος ἐπανελάθε τοὺς λόγους αὐτῶν μετὰ τῆς αὐτῆς φωνῆς καὶ τόνου, ἠναγκάσθησαν νὰ ὁμολογήσωσι τὴν πράξιν. Ἐξ ἄλλου μετὰ τοῦτο εὐρέθησαν τὰ βελάντια ἡμῶν παρ' αὐτοῖς, οὕτω δὲ μετ' ἐξέτασιν τινὰ ἐλάθωμεν αὐτὰ ἐκ νέου. Ὁ ἀστυνόμος παρεκάλεσεν ἡμᾶς ὅπως ἀναγνωρίσωμεν τοὺς κκοῦργους ὅπως ἠδυνήθη νὰ τοὺς τιμωρήσῃ. Τὸ τηλεκάτοπτρον ἔφερεν ἐκ νέου πρὸ ἡμῶν αὐτοῦ, ἠδυνήθημεν δὲ ἐξαίρετα νὰ τοὺς ἀναγνωρίσωμεν. Μετὰ τοῦτο χαιρετίσαντες τὸν εὐγενῆ κύριον, ἀπῆλθομεν, ἀποκομίζοντες καλλίστας ἐντυπώσεις ἐκ τοῦ ὀργανισμοῦ τῆς φυλακῆς τῆς ἠλεκτροπόλεως.

Ἐν τούτοις ὁ ἥλιος εἶχε δύση, τὸ δὲ ἠλεκτρικὸν φῶς ἀπὸ ὑψηλῶν φάρον διεδίδετο γλυκὺ λευκὸν ὁμοιόμορφον. Ἦτο καιρὸς νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς Πικρίους. Πρὸς τοῦτο ἐλάθωμεν ὡς ταχύ-

τερον συγκοινωνίας μέσον τὸν ἠλεκτρικὸν ἀτμοδρόμον. οὕτω δὲ μετ' ὀλίγον ἠδυνάμην νὰ παραδώσω τὴν κυρίαν εἰς τὸν διὰ τὴν μακρὰν ἔλθειν ἀνισχυοῦντα σύζυγον. Τότε δὴ τότε αὕτη ἤρχισε ἀτάκτως καὶ ὑπερβολικῶς διηγουμένη, ἢ μάλλον ἀτυναρτήτως ἐκφωνοῦσα. — Ὁ! δὲν θὰ μὲ πιστεύσῃς ποτὲ τί εἶδα εἰς τὴν ἠλεκτροπόλιν! ἐτελείωσεν ἡ ἐνθουσιώδης κυρία τὴν πρώτην αὐτῆς σύντομον ἐκθεσιν.

— Συγγνώμη, κυρία, εἶπον ἐγὼ, ἐν ᾧ ἡτοιμαζόμεν νὰ φύγω, τοιαύτη ἀπιστία εὐκόλως αἴρεται. Φέρετε τὸν κύριόν σας εἰς τὴν ἠλεκτρικὴν ἐκθεσιν, καὶ ἐκεῖ θὰ ἴδῃς ἐν μικρῷ καὶ ὀλίγον ἀτελέστερον ὅ,τι ἐν ἠλεκτροπόλει τοσοῦτον σας ἐξέπληξε.

[Ἐκ τοῦ γερμανικοῦ].

Π. Β.

ΤΟ ΑΚΟΥΣΙΟΝ ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ

[Μετάφρασις ἐκ τοῦ γαλλικοῦ].

Συντάξας 181 σελ. 592.

ΙΕ'

Ἄνθρωπος εἰς τὴν θάλασσαν.

Ὁ Πινσὼν μόλις ἐπίστευεν εἰς ὅσα ἔβλεπε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν του.

— Τεράστιον! ἐψιθύρισε, καὶ παρετήρησε πέριξ αὐτοῦ, ἀναζητῶν τινὰ ὅπως ἐρωτήσῃ, μὴ ἐνοῶν οὐδὲν ἐξ ὅτων ἔβλεπεν.

Ὁ πλοίαρχος, ὁ ὑπαρχος καὶ ὁ ἀρχιμηχανικὸς ἴσταντο ὀρθοί ἐπὶ τῆς γαφύρας. Δύο ὄκυμοι, προσεκτικοὶ ἰστάμενοι παρ' αὐτοῦ, ἤκουον τὰς διαταγὰς καὶ μετεβίβασον αὐτὰς πρὸς τοὺς πηδαλιούχους. Κυματισμὸς ἐπεκράτει ἐν τῇ θαλάσσῃ ὡς ἐκ τῆς τρικυμίας τῆς προηγουμένης ἡμέρας, καὶ ὁ Φούλτωρ ὑψοῦτο, ἐταλαντεύετο, κατήρχετο, ἐρμαιον τῶν τεραστίων ὄγκων τοῦ ὕδατος, οἵτινες ἀνέκοπτον τὴν πορείαν του.

— Τί συνέβη; τί συμβαίνει; ἠρώτησεν ὁ μηχανικὸς τὸν Ζωηρόν, ὅστις μετὰ τινὰ ἐπίσκεψιν εἰς τὴν πρῶραν ἀνήρχετο βραδέως ἐπὶ τοῦ καταστρώματος.

— Οἱ ναῦται, ἀπήντησε τὸ παιδίον, μοὶ διηγήθησαν ὅτι ὁ Δάβις, ἀφοῦ ἐπέισθη ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν λιμένα τοῦ Ἁγίου Θωμᾶ, ἀπεράσισε νὰ τραβῆξῃ εἰς τὴν πλατεῖαν θάλασσαν. Ὁ πλοίαρχος εἰς τὴν ἀρχὴν ἐνόμισεν ὅτι εἶνε δόλος καὶ τὸν ἄφησε νὰ προχωρήσῃ κομμάτι, ἅμα ὅμως εἶδεν ὅτι ὁ Δάβις ἐπήγαινε μετὰ τὴν ἀλήθειαν, τότε ἔτρεξε νὰ τὸν καταδιώξῃ.

— Ποῦ εἴμεθα;

— Εἴμεθα ἄντικρον εἰς τὰς ὑφάλους, ὅπου χωρίζουν τὰς Παρθένους νήσους ἀναμεταξὺ τῶν.

— Καὶ αὐτὴ ἡ λέξις ὅπου πλεῖι μόνη χωρὶς κανένα ἐπιβάτην εἰς τὴν διακρίσιν τοῦ ἀνέμου, ἀνῆκε, τάχα εἰς τὸν Δάβις;

— Ἀνῆκε εἰς τὸν πρῶρον, τὸν ὅποιον παρέλαβεν ὁ Δάβις πρὸ ὀλίγου.

Ὁ Πινσὼν ἐπαυτεν ἐρωτῶν τὸν μικρὸν αὐτοῦ

συμπλωτῆρα, διότι ἤκουεν ἤδη ἀντηχοῦσαν τὴν ξερὰν φωνὴν τοῦ πλοίαρχου. Βαρυτάτον καὶ σοβαρότατον εἶνε τὸ ἐπάγγελμα κυβερνήτου πολεμικοῦ πλοίου ὁ ἀναδεχόμενος αὐτὸ ἀπαιτεῖται νὰ ἔχῃ μεγάλην πείραν τῆς θαλάσσης, τῶν ἀνέμων καὶ τῶν ἰδιοτροπιῶν αὐτῶν, ἀταραξίαν ἐν πάσῃ δοκιμασίᾳ, βλέμμα ὀξύ καὶ παρατηρητικὸν καὶ ταχύτητα ἀποφάσεως. Ἡ ζωὴ πολλῶν ἑκατοντάδων ἀνθρώπων ἐξαρτᾶται, πολλάκις ἐκ τῶν χειριστῶν, οὗς διατάσσει, ἀπέναντι δὲ τοῦ ἐθνους αὐτοῦ εἶνε ὑπεύθυνος διὰ τὸ πλοῖον, ὅπερ ἐνεπιστεβύθησεν αὐτῷ. Καὶ τοῦ πλοίου τούτου πρόπει νὰ γινώσκῃ τὰ διάφορα γνωρίσματα, τὰς διαφόρους ἰδιότητας, τὰς ἀρετὰς καὶ τὰ ἐλαττώματα, ὅπως πρᾶγτη καταλλήλως ἐν δεδομένῃ περιστάσει, ἀπαραλλάτως ὅπως ὁ ἵππευς ὀφείλει νὰ γινώσκῃ τὸν ἵππον, ὃν μέλλει νὰ ἀσκήσῃ καὶ νὰ διευθύνῃ. Πλοῖόν τι δυσκίνητον ἐν τῇ γαλήνῃ, καθίσταται ἐλαφρόν καὶ ταχύπλοον ὅταν παλαίῃ πρὸς κύματα ἐξωγαμμένα. Ἐτερον πλοῖον, ὅτε μὲν φαίνεται ὑπακούον δυσκόλως πρὸς τὸν οἴκα, ὅτε δὲ φαίνεται ὡσεὶ ὠθούμενον ὑπὸ τοῦ ἰσχυροῦ ἐκεῖνου ἐλατηρίου, καὶ ἐλαύνει μετὰ σπουδῆς πρὸς τὸ σημεῖον, πρὸς ὃ διευθύνεται. Ὁ πλοίαρχος ἐταξείδευεν ἀπὸ πέντε ἐτῶν ἐπὶ τοῦ Φούλτωρος, καὶ ἐγίνωσκεν αὐτὸν ἄριστα, εἶχε δὲ πεποθήσιν πρὸς τὸ πλήρωμά του, ὅπερ εἶχε τὴν αὐτὴν πρὸς αὐτὸν πεποθήσιν.

Μόλις εἰσχωρήσας ὁ Δάβις ἐντὸς τῶν ὑφάλων, ἀνύψωσε τὴν σημαίαν αὐτοῦ προκλητικῶς, καὶ χλευαστικὸν ὄβρρα ἀφίκετο μεχρὶ τοῦ Φούλτωρος.

— Ὑψώσατε τὴν σημαίαν μᾶς ἐκράβυσεν ὁ πλοίαρχος πρὸς ἕνα τῶν ναυκλήρων, καὶ σὺ, παιδί, εἶπε στραφεῖς πρὸς ἕνα πυροβολητὴν, στεῖλέ τους μίαν κανονίαν διὰ χαιρετισμόν.

Ἡ ἑναστὸς σημαία ἐκυμάτισε πάραυτα, κρότος τηλεβόλου ἀντήχησεν, ἡ δὲ σημαία ῥιφθεῖσα ὡς ἀστραπὴ, ἐβυθίσθη ὡσεὶ δέκα μέτρα μακρὰν τοῦ Δάβις.

— Κυβερνᾶτε ὑψηλότερα! ἀνέκραξεν ὁ πλοίαρχος πρὸς τοὺς πηδαλιούχους.

Ὁ Φούλτωρ κλίτων διευθύνθη πρὸς τὰς ὑφάλους. Τὰ προσάγματα ἐπολλαπλασιάσθησαν, δέκα δὲ μετὰ ταῦτα λεπτά, τὸ μέγα ἀτμόπλοιον εἰσεχώρει ἐντὸς τῆς διόδου, δι' ἣς διήρχετο ὁ ἐχθρὸς, ἐν τῷ μέσῳ τῶν φρενητιῶδων ἀνευφημιῶν τοῦ πληρώματος.

— Ὁραῖον τὸ θέμα, εἶπεν ὁ Πινσὼν τῷ Ζωηρῷ, ἀλλὰ νὰ ἰδοῦμε ποῦ θὰ μᾶς εἰβάλῃ αὐτὴ ἡ τόλμη.

— Πηγαίνομεν εἰς κανένα λιμένα; ἠρώτησε τὸ παιδίον.

— Ὅλω; διόλου, παιδί μου! αὐτὰ ὄλα τὰ νησάκια εἶνε ἀκατοίκητα.

— Ἀκατοίκητα! εἶπεν ὁ Ζωηρὸς; ἀλλὰ βλέπω ἐκεῖ κάτω χόρτα καὶ δένδρα! αὐτὸ ποῦ εἶνε ἐμ-

προστά μας και εις τὸ ὅποιον παγαίνομεν, καθὼς φαίνεται, εἶνε ἀληθινὸ νησί.

— Ἐχεις δίκαιον, καὶ συμφωνῶ μαζί σου ὅτι καθὼς φαίνεται αὐτὸ τὸ νησί θὰ μᾶς δεχθῆ ἐν τῷ ὀλίγῳ, διότι ἐκτὸς τῶν μικρῶν νήσων ὅπου φαίνονται ἐκεῖ ὅπου ἀφρίζει ἡ θάλασσα ἐπάνω των, πολλά ἄλλα μικρὰ νησιά θὰ εἶνε ὑποκάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν καὶ εἰς κανένα ἀπ' αὐτὰ θὰ τσακισθῶμεν βεβαίως. Δὲν θὰ ἐκαλλιτέρευσε βέβαια ἡ θέσις μας ἀν εἶχαμεν ἐδῶ καὶ τὸν κύρ Βοαζόλην, ἥθελα ὁμῶς εὐχαρίστως νὰ τὸν προσκαλέσω ἐδῶ, διὰ νὰ συμπερισθῆ καὶ αὐτὸς τὰς συγκινήσεις μας, τὰς ὁποίας χρεωστούμεν ὅλας εἰς τὴν εὐγενίαν του.

Ὁ Ζωηρὸς παρετήρει μετ' ὀφθαλμῶν λαμπρῶν τὰ νησίδια, παρ' ἃ ἐπλεον ὁ Φούλτωρ ἀκριβῶς ἀκολουθῶν τὴν γραμμὴν, ἣν εἶχε διανύσει ὁ Δάβις, διερχόμενος εἰς ἀπόστασιν μόλις πεντακοσίων μέτρων ἐξ αὐτῶν. Ἐνδομύχως ὀλίγον ἐφοβεῖτο τὸ ναυάγιον, διότι γινώσκων νὰ κολυμβᾷ ἤτο βέβαιος ὅτι ἠδύνατο ἐν περιπτώσει κινδύνου νὰ φθάσῃ νηχόμενος μέχρι τῆς ἀκτῆς. Μόλις πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ παρήλαυσε κατάφυτος τις νησίς, τὸ παιδίον παρετήρει αὐτὴν μετὰ πόθου, διότι ἐπίστευεν ὅτι ἐκεῖ ἠδύνατο νὰ πραγματοποιηθῆ ὁ φλογερώτερος τῶν πόθων του, τοῦτέστι νὰ ζήσῃ ζωὴν ἀγρίαν καὶ μεμονωμένην ὡς ὁ μακαρτικὸς Ῥοδινῶν.

Ἐπὶ τέσσαρας περίπου ὥρας ἐπλευσαν διερχόμενοι πρὸ νήσου, νησιδίων καὶ σκοπέλων, ὅτε αἴφνης ἡ θάλασσα ἀνεψήθη εὐρυτάτη καὶ βαθεῖα πρὸ τῶν δύο πλοίων. Ἡ Ζωηρὸς στεναγμῶς ἀνακουφίσας ἐξῆλθεν ἐκ τῶν καταβυθισμένων ἐκ τῆς ἀγωνίας στηθῶν· αὐτὸς ὁ πλοίαρχος ἀπεφάσισεν ἐπὶ τέλους νὰ καθάρισῃ τὴν ὕαλον τοῦ τηλεσκοπίου του, καὶ νὰ κατέλθῃ τῆς σκοπιᾶς του.

— Πῶς σὰς φαίνεται αὐτὸ τὸ κυνήγι; ἠρώτησε τὸν Πινῶν.

— Εἴσθε ἀτρόμητος ναυτικὸς, πλοίαρχε.

— Εἶμαι Ἀμερικανὸς, κύριε, καὶ γινώσκω τὸ σύστημα τῆς πατρίδος μου.

— Ἐταξιδεύσατε ἄλλοτε εἰς αὐτὸ τὸ μέρος.

— Ἀπαξ, κατ' εὐτυχίαν.

— Μοὶ ἐπιτρέπετε νὰ σὰς ἐρωτήσω ποῦ διευθύνεσθε;

— Εἰς Καρλεστών, εἰς Βαλτιμῶρην, εἰς τὴν Νέαν Ἰόρκην ἴσως.

— Λοιπὸν εἴμεθα πάλιν εἰς ἀνοικτὴν θάλασσαν.

— Ὅχι ἀκριβῶς· εἴμεθα ἐντὸς κόλπου, περιστεριζομένου ἀπὸ ὑφάλους, ὡς ἐκεῖνας διὰ τῶν ὁποίων διέβημεν. Μετὰ δύο ὥρας θὰ πλέωμεν ἐντὸς πορθίου.

— Σοβαρὰ γίνεται ἡ θέσις μας, εἶπεν ὁ μηχανικὸς μετὰ μορρασμοῦ.

— Ναί, εἶπεν ὁ πλοίαρχος, καὶ μάλιστα μετὰ

τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, διότι τότε, ἐλπίζω, ὅτι θὰ στρουμώξωμεν τὴν Δάβις.

— Δὲν εἶχε ἐξοδὸν λοιπὸν ἡ θάλασσα αὐτὴ, ἐντὸς τῆς ὁποίας πλέωμεν;

— Ἐχει μίαν, ἀλλὰ μὲ ὅσον καλὸν πρῶσεξ καὶ ἀν ἐξῆ ὁ Δάβις, δὲν πιστεύω ὅτι θὰ βίψοκινδυνεύσῃ νὰ διαβῆ ἐκεῖθεν.

Ὁ πλοίαρχος ἀνῆλθεν ἐκ νέου εἰς τὴν θέσιν του. Μετὰ δύο ὥρας, ὡς εἶχε προῖσαι, ὁ ἐν τῇ σκοπιᾷ ναύτης ἀνήγγειλε τὴν ἐμφάνισιν τῶν ὑφάλων.

— Κύττα καλὰ τὴν στερεάν ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἀπερνοῦμεν, μικρὲ, εἶπεν ὁ μηχανικὸς πρὸς τὸν Ζωηρὸν, διότι ἄν νὰ μοῦ φαίνεται ὅτι ὁ πλοίαρχος μὲ αὐτὰ ποῦ κάμνει θέλει νὰ μᾶς σπειρῇ ὅλους εἰς αὐτὰ τὰ παράλια.

Ἡ ἰδέα τοιοῦτου κινδύνου οὐδαμῶς ἐφάνη ταραξίσα τὸ μαιράκιον.

— Πρὸ ὀλίγου, ἀπήντησε κύπτων καὶ ὀμιλοῦν ταπεινοφῶνως πρὸς τὸν μηχανικόν, ποῦ εἶδεν φαγὶ σταῖς ὀφθαλμοῦς, ἐγένετο τὴ τσέπη μου, χωρὶς νὰ μὲ ἰδῆ κανεὶς, ἀπὸ σιτᾶρι καὶ κριθᾶρι.

— Καὶ διατί;

— Διὰ νὰ τὰ σπειρώμεν εἰς τὴν νῆσον ὅπου θὰ ναυαγήσωμεν, ἀπήντησεν ὁ Ζωηρὸς μετὰ μεγίστης σοβαρότητος. Ἐκτὸς τούτου ἔχω καὶ ἕνα καλὸ κομμάτι ψωμί φυλαγμένον.

— Καὶ μὲ αὐτὸ τὸ ψωμί θὰ ζήσωμεν βέβαια ἕως νὰ ξεφυτρώσῃ τὸ σιτᾶρι;

— Μάλιστα, κύριε.

Παρ' ὅλην τὴν σοβαρότητα τῆς περιστάσεως, ὁ Πινῶν μὴ δυνηθεὶς νὰ κρατηθῆ ἤρξατο νὰ γελά, ἀλλ' ἡ ἰλαρότης αὐτῆ δὲν ἐτάραξε ποσῶς τὸν Ζωηρὸν.

— Ἐχω ἀκόμη ἐπάνω μου ἕνα μαχαίρι, καὶ ἕνα χονδρὸ καρφί, ἐξηκολούθησε τὸ παιδίον, καὶ εἰξεύρω ποῦ βάζει τὰ ἐργαλεῖά του ὁ μαραγκός· εἶνε μέσα εἰς ἕνα κιθώτιον καὶ ἠμποροῦμεν νὰ ἔλθωμεν νὰ τὰ πάρωμεν μὲ τὴν σχεδίαν ὅπου θὰ κατασκευάσωμεν, ὅταν ναυαγήσῃ ὁ Φούλτωρ.

— Διάβολε! πόσον τρέχει ἡ φαντασία σου καθὼς βλέπω, μικρὲ μου, εἶπεν ὁ Πινῶν.

— Πρέπει κανεὶς νὰ εἶνε ἔτοιμος εἰς ὅλα, καὶ διὰ τοῦτο σὰς συμβουλεύω νὰ ἔχετε πάντοτε προσοχὴν εἰς τοὺς πνικτοσώστας ποῦ εἶνε κρεμασμένοι ἀπὸ κάθε μεριάν τοῦ πλοίου. Μόλις ὁ Φούλτωρ καθίσῃ ἐπάνω εἰς τὸν βράχον, κόπτετε τὸ σχοινὶ ἐνὸς ἀπὸ αὐτοὺς καὶ τὸν βίπτετε εἰς τὴν θάλασσαν· κάμνω καὶ ἐγὼ τὸ ἴδιον καὶ ἔτσι ἠμποροῦμεν νὰ φθάσωμεν εἰς τὸ μεγαλειότερον νησί ὅπου θὰ ἴδωμεν. Μὰς χρειάζεται καὶ ἕνα τουφέκι, ἀλλὰ δὲν τολμῶ νὰ ἐγγίξω ἐκεῖνα ποῦ ἔχουν οἱ ἀξιωματικοί.

— Ἐλα, ἔλα, εἶπεν ὁ Πινῶν θωπεύων τὴν κεφαλὴν τοῦ Ζωηροῦ, παρ' ὀλίγον νὰ μὲ κάμης νὰ πιστεύσω ὅτι αἱ ἠλιθερικὲ περιπέτειαι, τὰς ὁποίας χρεωστώ εἰς τὸν Βοαζόλην, θὰ τελειώσουν μὲ τρό-

πον τὸσον τραγικόν. Βέβαια διατρέχουμεν κίνδυνον, καὶ ἡ σοβαρότης τῶν ναυτικῶν, τοὺς ὁποίους βλέπομεν τριγύρω, τὸ ἀποδεικνύει, ἀλλὰ καὶ ὁ πλοίαρχος ἀγαπᾷ τὴν ζωὴν του, καὶ θὰ σκεφθῆ πολὺ, πρὶν ἀποφασίσῃ νὰ πετάξῃ τὸ πλοῖον ἐπάνω εἰς καμμίαν νῆσον.

— Εἶνε Ἀμερικανὸς, κύριε, καὶ ὅταν πρόκειται νὰ καταφέρῃ καμμίαν τοῦ Δάβις, εἶνε ἱκανὸς νὰ μᾶς πετάξῃ ὅλους εἰς τὴν θάλασσαν· μοῦ τὸ εἶπε.

— Σοὶ τὸ εἶπε βεβαίως ἀττεινόμενος, ἐπειδὴ δὲν βλέπω τίνι τρόπῳ θὰ ἐξηγιότο ὁ Δάβις ἀν μᾶς κατεδίκαζεν εἰς αὐτὸ τὸ λουτρόν.

Ὁ μηχανικὸς διέκοψε τὴν οὐλίαν του· διήρχοντο κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην πρὸ νήσου χθαμαλῆς, ψιλλῆς, ἐν ἣ μόλις διακρίνοντο δένδρα τινὰ ἀτελῶς ἀνεπτυγμένα. Μόλις παρήλθον καὶ εὐρέθησαν κατέναντι νέας νήσου, ὑψουμένης περὶ τὰ ἑκατὸν μέτρα ὑπερῶν τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης. Ἐπὶ τοῦ ὕψους ἐκείνου ἐφάνησαν εἰς ἀνὴρ καὶ μία γυνή, οἵτινες παρετήρουν τὰ δύο ἀτμόπλοια μετὰ προφανοῦς ἐκπληξέως καὶ ἐποιοῦν σημεῖα τινὰ δεικνύοντες τὸν ὀρίζοντα.

— Εἶνε ἄγριοι; ἠρώτησεν ὁ Ζωηρὸς τὸν Πινῶν.

— Ὅχι, παιδί μου, ἐπειδὴ τὰ ἐνδύματά των φαίνονται εὐρωπαϊκῆς κατασκευῆς· κατὰ πάσαν πιθανότητα εἶνε ἄλιεῖς, διακείμενοι προσωρινῶς εἰς αὐτὸ τὸ μέρος, διότι βλέπω καὶ μίαν λέμβον δευτέραν ἐκεῖ κάτω εἰς τὴν παραλίαν.

Ὁ Ζωηρὸς ἔστη θεωρῶν ἐπὶ ἱκανὴν ὥραν τὸν ἀλιέα μετὰ τῆς συζύγου αὐτοῦ, φθονῶν καὶ ζηλεύων αὐτοὺς, οἵτινες κατόικον ἐρήμικον νῆσον, τοῦ ὅπερ διὰ τὸ παιδίον ἦτο ἡ μεγίστη τῶν εὐτυχιῶν. Ἀνεμνήσκοντο πασῶν τῶν πράξεων τοῦ Ῥοδινῶνος, ὅποτε τὴν προσοχὴν αὐτοῦ εἴλκυσε στίφος πτηνῶν, ἅτινα ὀρμηθέντα ἐκ τῶν σκοπέλων περιπίπταντο ὑπερθεν τοῦ Φούλτωρος. Μεταξὺ τῶν πτηνῶν τούτων ὁ Πινῶν εἶδει ἐν αὐτῷ δύο φρεγάτας, πτηνὰ οὕτω καλούμενα, χάρις εἰς τὴν ταχέαν καὶ ἰσχυρὰν αὐτῶν πτήσιν. Ἡ φρεγάτα, ἥς αἱ πτέρυγες ἔχουσιν ἱκανὴν ἔκτασιν, ἵπταται συνήθως εἰς μέγα ὕψος· ἀλλ' ὀζυδερκῆς ὡς ὁ ἀετὸς διακρίνει ἐκεῖθεν τοὺς ἐν τῇ ἐπιφανείᾳ τῆς θαλάσσης ἀνερχομένους ἰχθύς καὶ ὀρμᾷ κατ' αὐτῶν μὲ ταχύτητα κεραυνοῦ. Ἡ φρεγάτα ζῆ παρὰ τοὺς τροπικούς καὶ δὲν ἀπομακρύνεται πλέον τῆς μίαις μοίρας τῆς παραλίας.

Ὁ Ζωηρὸς διέκρινε κατόπιν ἕτερον εἶδος πτηνῶν, ὧν ἡ οὐρὰ ἐφαίνετο φέρουσα δύο μακρὰ ἄχρη.

— Δὲν ἀπατάσαι, εἶπεν ὁ Πινῶν καὶ ἐξ αἰτίας τῶν πτερῶν τῆς οὐρᾶς του τὸ πτηνὸν αὐτὸ ὀνομάζεται ἀγυρόπτερον. Καλεῖται ἐπίσης πτηνὸν τῶν τροπικῶν, διότι σπανίως συναντᾶται ἐκτὸς τῆς ζώνης τοῦ ἰσημερινοῦ, διὰ τοῦτο μάλιστα ὁ μέγας Λινναῖος, ποιητικῶν ἔχων φαντασίαν ἀπεκάλεσεν αὐτὸ Φαέθοντα ἤτοι πτηνὸν τοῦ ἡλίου.

Ἡ προσοχὴ τοῦ τε διδασκάλου καὶ τοῦ μαθητοῦ ἐστράφη μετ' ὀλίγον πρὸς τὸν πλοίαρχον, ὅστις, ὀρθῶς ἰσχυμένους ἐπὶ τῆς γεφύρας, εἶδεν ἀδικόπως διαταγὰς. Ὁ Φούλτωρ, εἰσδύσας ἐντὸς τῆς στενῆς διόδου, ἠκολούθει ἀπαρεγκλιτῶς τὴν γραμμὴν τοῦ Δάβις. Ὁ τελευταῖος ἐξηφανίζετο ἐνίστη ὀπισθεν νησίδος τινὸς καὶ τότε ἡ χωρὶς ζουσα τὰ δύο ἀτμόπλοια ἀπόστασις ἐφαίνετο μεγαλύτερα. Ὁ ἡλῖος ἔκλινε πρὸς τὴν δύσιν καὶ ὁ Πινῶν ἐσκέπτετο μετὰ τινος ἀνησυχίας, οἷους κινδύνους ἠδύνατο νὰ διατρέξωσι τὰ δύο πλοῖα κατὰ τὴν τολμηρὰν ἐκείνην διάδοσιν. Διεληθόντες τὸν στενὸν πορθμὸν εἰσῆλθον εἰς λεκανὴν σχετικῶς εὐρείαν, εἰ καὶ πανταχόθεν εἰς ἀπόστασιν δώδεκα μέχρι δεκαπέντε χιλιομέτρων ἐφαίνετο ἡ ζηρά.

Ὁ πλοίαρχος κατήλθεν ἀπὸ τῆς γεφύρας ὅπως ἀναπαυθῆ ἐπ' ὀλίγον.

— Ἄν οἱ χάριται δὲν ψεύδονται, εἶπε πρὸς τὸν Πινῶν, εὐρισκόμεθα εἰς μέρος ἀδιέξοδον, καὶ ὁ Δάβις δὲν δύναται πλέον νὰ μᾶς διαφύγῃ διὰ τοῦτο ἀπεφάσισεν νὰ τὸν περιμένω ἐδῶ, διότι εἶμαι πεπεισμένος ὅτι ἀφοῦ περιέλιθῃ τὸν κόλπον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου εὐρισκόμεθα, θ' ἀναγκασθῆ νὰ ἐπιστρέψῃ ὀπίσω.

— Τώρα εἶνε νύξ, πλοίαρχε, καὶ ἡ φρόνησις...

— Δὲν πρόκειται περὶ φρονήσεως, κύριε, πρόκειται περὶ καταστrophῆς τοῦ Δάβις. Ἄν οἱ χάριται, τοὺς ὁποίους ἔχω, ἠθέλον εἰσθῆι κεχαρηγμένον ὑπὸ Ἀμερικανῶν, θὰ εἶχαν ἀπόλυτον πίστιν πρὸς αὐτοὺς, δυστυχῶς ὁμῶς αὐτοὶ εἶνε ἔργον τῶν ἀξιωματικῶν σας, καὶ φοβοῦμαι μήπως ὁ πρωτεύς... Ὡ διάβολε! Ὁ Δάβις φαίνεται ὅτι διαστάζει...

Ὁ πλοίαρχος ἀνῆλθε δρομαίως ἐπὶ τῆς γεφύρας καὶ εἶδεν ὅτι ὁ Δάβις ἐδίσταζε τῷ ὄντι. Παρέπλεον ἡμιταχῶς σκόπελον φαίνόμενον ἀριστερόθεν αὐτοῦ. Ὁ Φούλτωρ ἐκέρδιζε δρόμον βαίνων ταχέως κατὰ τοῦ ἀντιπάλου του. Ὁ Πινῶν, ὅπως ἴδῃ κάλλιον τὰ συμβησόμενα, ὀπισθοδρόμησεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον μέχρι τοῦ ὀπισθίου μέρους τοῦ πλοίου ἀναρριχώμενος καὶ στηριχθεὶς ἐπὶ τοῦ δόρατος τῆς πρύμνης, ἐπὶ τῆς ἄκρας τοῦ ὁποίου ἐκυμάτιζεν ἡ ἀμερικανικὴ σημαία. Ὁ Δάβις ἔνεκα βεβαίως τῆς στενότητος τῆς διόδου ἐξηκολούθει πλέον βραδέως, ὅτε διὰ μίαις στρέψας τὴν πλευρὰν ἐχαιρέτισε τὸν ἀντίπαλόν του, ἐκκεῖθεν ὀλόκληρον τὴν κανονοστοιχίαν του. Μία τῶν σφαιρῶν ἐπέτυχε τὸ δόρυ ἐφ' οὗ ἐστηρίζετο ὁ Πινῶν, ἐθραυσεν αὐτὸ, καὶ ὁ Πινῶν ἀπολέσας τὴν ἰσσοροπίαν ἔπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν.

Τοῦτο βλέπων, μετ' ἀταραξίας θαυμασίας ὁ Ζωηρὸς ἔκοψε πάραυτα τὰ σχοινία ἐνὸς τῶν σωσιδίων καὶ ἀφῆκεν αὐτὸ νὰ πέσῃ εἰς τὴν θάλασσαν. ἔκλινε δὲ πάραυτα κάτωχρος ἵνα παρατηρήσῃ ποῦ κίρσκετο ὁ φίλος αὐτοῦ, ἀφ' οὗ ὁ Φούλτωρ ἀπεμακρύνετο ἐν πάσῃ ταχύτητι. Ὁ Πινῶν

ἀνεφάνη ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας καὶ ἐβυθίσθη ἐκ νέου.
— Δὲν εἰςέρει νὰ κολυμβᾷ! ἀνέκραξεν ὁ Ζωηρὸς μετ' ἀγωνίας.

Καὶ χωρὶς νὰ σκεφθῆ τὸ γενναῖον μειράκιον, ἐπλήθυνεν ἐντὸς τοῦ ὕδατος, ἐβυθίσθη καὶ ἀναφάνη ἤρξατο νὰ πλέη πρὸς τὸν μηχανικόν. Ἡ ἀπαισία κραυγὴ τῶν ναυτῶν « ἄνθρωπος εἰς τὴν θάλασσαν! » ἀντήχησε πενθίμως ἀπὸ τοῦ ἐνὸς μέγχι τοῦ ἑτέρου ἄρου τοῦ Φούλτωνος, ὅστις εὐρίσκειτο ἤδη πεντακόσια μέτρα μακρὰν τῶν πεσόντων ἐν τῇ θαλάσῃ.

Ὁ Ζωηρὸς ἐνήχαστο ὡς ἰχθύς ἐντὸς δέκα λεπτῶν ἠδυνήθη νὰ φθάσῃ μέγχι τοῦ σωσίδιου, ὅπερ εἶχε ῥίψει ἀπὸ τοῦ πλοίου καὶ βοήθειά τοῦ στηρίγματός τούτου, διηυθύνθη πρὸς τὴν μηχανικόν. Ἐκπληκτικὸς οὗτος καὶ τεθορυβημένος ἐκ τῆς ἀπροσδοκίτου πτώσεως, ἀνέλαβε τὴν ἀταραξίαν του καὶ ἔπλεε βρωμαλέως.

— Θάρρος, κύριε! ἐκράυασε πρὸς αὐτὸν ὁ Ζωηρὸς, ἔφθασα μὲ ὀλίγαις πλεξιαῖς!

— Μὴν ἐξοδύης τὰς δυνάμεις σου, ἀπάντησε γαλήνιος ὁ μηχανικός.

Δέκα λεπτά μετὰ ταῦτα ὁ Πινσὼν ἐδράττετο ἀπὸ τῶν προσηρημένων εἰς τὸ σωσίδιον σχοινίων.

— Πῶς, εἶπε κινούμενος, καὶ σὺ μικρὲ, ἔπεςες εἰς τὴν θάλασσαν;

— Ὅχι, ἀπάντησεν ὁ Ζωηρὸς, ἀλλὰ ἄμα σὰς ἐπέταξα αὐτὸ τὸ σωσίδιον, σὰς εἶλα νὰ στρέψῃ καὶ νὰ βοήθῃς. Ἐλεγα πῶς δὲν εἰςέρεστε κολύμβει καὶ διὰ τοῦτο ἐπήδησα ἀπὸ τὸ πλοῖον διὰ νὰ ἔλθω γρήγορα εἰς βοήθειάν σας.

Τόση ἦτο ἡ ἀπλότης μεθ' ἧς τὸ παιδίον ὠμίλει περὶ τῆς ἥρωϊκῆς πράξεως αὐτοῦ, ὥστε ὁ Πινσὼν ὠχρίασε κατ' ἀρχὰς καὶ εἶτα ἠρυσήσεν.

— Παιδί μου, παιδί μου, εἶπε λαμβάνων τοὺς βραχίονας αὐτοῦ. . . αὐτὸ ποῦ ἔκαμες! . . . Ὁ Θεὸς μου! . . . Ὅθ' ἠμιλήσωμεν ἀργότερα.

Οἱ δύο κολυμβηταὶ ὠθοῦντες πρὸ αὐτῶν τὸ σωσίδιον ἐστράφησαν τότε πρὸς τὸν Φούλωνα, ἀλλὰ παρετήρησαν μετ' ἐκπλήξεως ὅτι τὸ ἀτρόπιο εἶχεν ἐξακολουθήσει τὸν πλοῦν αὐτοῦ.

— Ἀδύνατον! ἀνέκραξεν ὁ Πινσὼν, δὲν θὰ μᾶς ἀφήσῃ νὰ χαθῶμεν.

— Καὶ μὴ δὲν εἶπεν ὁ πλοίαρχος τὸ πρῶν ὅτι διὰ νὰ φθάσῃ τὸν Λάβις θὰ μᾶς ἔριπτεν ὅλους εἰς τὴν θάλασσαν;

Ὁ Πινσὼν ἐξήτασεν ἐκ νέου τὸν δρίζοντα πρῶτον, ζητῶν νὰ διακρίνῃ τὰς κινήσεις τοῦ πειρατικοῦ καὶ τοῦ ἀνταγωνιστοῦ του ἄλλ' αἴφνης ἔσεισε τὴν κεφαλὴν ἀποθαρρυνθεὶς Οὐδεμία πλέον ὑπελείπετο ἀμυθολία ὁ ἥλιος ἔδυεν, ὁ δίσκος αὐτοῦ εἶχεν ἤδη ἐξαφανισθῆ κατὰ τὸ ἥμισυ ἐν τῇ θαλάσῃ καὶ ὁ Φούλτων ἐξηκολούθει τὴν καταδίωξιν ποσῶς μὴ φροντίζων περὶ τῶν ἀτυχῶν κολυμβητῶν.

[Ἐστία συνέχεια]

Ὁ διακεκριμένος Γάλλος συγγραφεὺς Léo Quesnel ἀφορμὴν λαβὼν ἐκ τῶν ἐναγίων ἐν Λονδίῳ ἐκδοθέντων πνευματικῶν συγγραμμάτων, ὧν ἡ κατανώσις μαρτυρεῖ τὴν ἐδρυτάτην διάδοσιν τοῦ πνευματισμοῦ ἐν Ἀγγλίᾳ, ἐδημοσίευσεν ἐν τῇ « Πολιτικῇ καὶ Φιλολογικῇ Ἐπιθεωρήσει » τῶν Παρισίων τὸ ἐξῆς λίαν ἐνδιαφέρον ἄρθρον περὶ τῶν Ἀγγλῶν πνευματιστῶν. Σ.τ.Δ.

Ο ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΣ ΕΝ ΑΓΓΛΙΑΙ

Τρεῖς οἰκογένειαι πνευματιστῶν ὑπάρχουσιν ἐν τῷ κόσμῳ ὁ ἀγύρται, οἱ ἀσθενεῖς τὴν διάνοιαν, καὶ τὰ θύματα τῆς ἀπάτης. Ἡ οἰκογένεια τῶν ἀσθενῶν τὴν διάνοιαν ὑποδιαιρεῖται εἰς πολλοὺς κλάδους, ὧν τινὲς εἰσὶν ἄξιαι ἰδιαιτέρου ἐνδιαφέροντος. Οἱ ἀσθενεῖς οὗτοι οὐ μόνον εἰς τοὺς ἰατροὺς πολλὰ συμπεράσματα δύνανται νὰ παράσχουσιν ὑπὸ ἔποψιν παθολογικῆν, ἀλλὰ καὶ εἰς πάντας διεγείρουσι παραδόξους σκέψεις. Πόσον στενὴ εἶνε ἡ ζώνη ἡ χωρίζουσα τὴν παραφροσύνην ἀπὸ τοῦ λογικοῦ, τὸν πνευματισμὸν (spiritisme) ἀπὸ τῆς πνευματικῆς φιλοσοφίας (spiritualisme)!

Αἱ μάλλον εὐσταθεῖς θερησκευτικαὶ πεποιθήσεις δὲν δύνανται νὰ προφυλάξωσι τὸ ἀνθρώπινον λογικόν τὸνναντίον μάστιχα, εἰμπορεῖ τις νὰ εἴπῃ, ὅτι ἐκθέτουσιν αὐτὸ ἐπὶ μάλλον. Μεταξὺ τῶν θερηθῶν Χριστιανῶν, μεταξὺ τῶν δύο θερησκευτικῶν ἐθνῶν τῆς γῆς—τῶν Ἀγγλῶν καὶ τῶν Ἀμερικανῶν—ὁ πνευματισμὸς στρατολογεῖ τοὺς νεοσυλλέκτους του. Ἀπόδειξις ἡ μίς Οὐγκτων καὶ οἱ περικυκλούντες αὐτὴν πολυάριθμοι μύσαι τῆς, οἷτινες εἶνε πάντες εὐλαβεῖσται. Ἡ ὑψίστη πρακτικὴ σοφία, ἡ ἐπίμονος ἐνάσκησις τῶν οἰκογενειακῶν ἀρετῶν δὲν ἰσχύουσι νὰ προφυλάξωσιν ἐπίσης τὸ λογικόν. Τὸνναντίον φαίνεται ὅτι ἐνεκα ἀκριβῶς τῆς ἀνυψώσεώς των αἱ ψυχὰι καταλαμβάνονται ἀπὸ ἕλιγγον καὶ εἶνε θλιβερόν τὸ θέαμα τοῦτο, ἀφίνον ἡμᾶς μελαγχολικοὺς καὶ ἀποτεθαρρυνμένους ὡς ὅπου ἐξερχόμεθα ἀπὸ φρονεοκομείου.

Ἐν τούτοις ἂς σπεύσωμεν νὰ τὸ εἰπωμεν ἀντιστρόφως πρὸς τὴν παραφροσύνην, ἡ ἀσθένεια τοῦ πνευματισμοῦ δὲν προσβάλλει ποσῶς τὰς μεγάλας διανοίας. Εἶνε ἡ ἡλιθιότης τῆς πίστεως. Σπανιώτατα εἶνε τὰ παραδείγματα διαπρεπῶν ἀνθρώπων πισευσάντων εἰς τὰ πνεύματα. Τὸ διανοητικὸν αὐτὸ πάθημα δὲν ἀναπτύσσεται, ὅπως ἀναπτύσσεται συχνάκις οἱμοὶ ἡ παραφροσύνη ἐν τοῖς βρωμαλέοις ὄργανισμοῖς. Μάρτυς ὁ ταπεινὸς καὶ χυδαῖος τόνος ὅλης τῆς πνευματικῆς φιλολογίας. Μόνον οἱ πτωχοὶ τῶ πνεύματι, οἱ ἀμαθεῖς, οἱ βλάκες, ἢ ὅσοι ἐγένοντο τοιοῦτοι ἐνεκα μεγάλης ὀδύνης, προσβάλλονται ὑπ' αὐτοῦ. Δὲν εἶνε λοιπὸν ἀνίατος καὶ θὰ παρέλθῃ ὅπως πάντα τὰ παθήματα τὰ προερχόμενα ἐκ τῶν αὐτῶν αἰτίων. Ἐν τούτοις ἂς στρέψωμεν τὴν προσοχὴν μας πρὸς τὰ τάγματα ἐκεῖνα τῶν ἐντίμων Ἀγγλο-Σαξόνων (διότι εἶνε τάγματα) τῶν ἀνηκόντων

εἰς τὴν πλουσίαν καὶ μεσαίαν τάξιν, δηλαδὴ εἰς τὰς σωφρονεστέρους κοινωνικὰς τάξεις. τῶν συναθροισθέντων περὶ τὴν οἰκογενειακὴν τράπεζαν καὶ, μετ' τὴν Ἀγίαν Γραφήν εἰς τὴν μίαν γείρα καὶ τὸ ψαλτήριον εἰς τὴν ἑτέραν, ἐπικαλουμένων τὰ πνεύματα νὰ ἐμφανισθῶσι.

Κατ' ἀρχὰς ἂς ἀφήσωμεν κατὰ μέρος τοὺς ἀγύρτας καὶ τὰ θύματα τῶν καὶ ἂς λάβωμεν μόνον τοὺς εἰλικρινεῖς. Εἶπομεν ὅτι ἡ μίς Οὐγκτων εἶνε ἐξ αὐτῶν. Ἀνήκει εἰς πολυάριθμον οἰκογένειαν ἣν συχνὰ ἐπλήθυν ὁ θάνατος. Πάντα τὰ μέλη αὐτῆς εἰσὶν ἀσθενικά. Πολλὰ ἀδελφὰι τῆς ἀπέθανον νέαι, ἀρρεῖσαι ἐπὶ τῆς γῆς μικρὰ τέκνα. Ἡ μίς Οὐγκτων ὑπῆρξε καθ' ὅλον τὸν βίον τῆς νοσοκόμος, θεοτῆ μήτηρ εἶνε ὑπερῆς ἀφοσιωθεῖσα εἰς τὴν συμφορὰν καὶ εἰς τὴν δυστυχίαν. Ἀσθενὴς ἤδη πάντως ἐνεκα τῆς ἰδιοσυγκρασίας τῆς, κατέστη ἐν τῇ καταστάσει ταύτῃ ἥτις διαρκεῖ ὡς φαίνεται ἀπὸ τοιαύκοντα ἢ τσσαράκοντα ἐτῶν, παραδόξως ὑπερουσίθητος. Ἡ εὐσέθειά τῆς δὲν ἔχει ὄρια ἢ πίστις τῆς εἶνε ἐξηρημένη καὶ ἡ πίστις ἐν τῇ ἀδυναμίᾳ εἶνε εὐπιστία.

Ἡ μίς Οὐγκτων διηγείται ὅτι μέγχι τοῦ 1859 οὐδέποτε εἶχεν ἀκούσει τι λεγόμενον περὶ πνευματισμοῦ ὅτι μόνον κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἐξ ἀδελφῆ τις τὴν ἐγνωστοποίησε ὅτι ὄχι μακρὰν τῆς οἰκίας τῆς κατώκου ἀνθρώποι δυνάμενοι (νὰ κἀνωσι τοὺς ζωντανούς νὰ συνδιαλεχθῶσι μετὰ τῶν νεκρῶν). Τοῦτο τῇ ἐφάνη τόσον πολὺ ὠραῖον ὥστε τῇ ἐφάνη ἀδύνατον, ὅπως τὸ λέγει ἀρελῶς. Ἡ προσφιλεστέρη τῆς ἀδελφὴ εἶχεν ἀποθάνει πρὸ ὀκτώ ἐτῶν, καὶ ἀπὸ τῆς σιγῆς ἐκείνης μία μόνη τὴν κατέλαβεν ἰδέα, νὰ τὴν ἐπανίδῃ. Τὰ λοιπὰ μαντεύονται εὐχερῶς. Ἀπατηθεῖσα ὑπὸ τῆς ἀγυρτείας τῶν medium, μεσαζόντων, δι' ὧν προσκαλοῦνται τὰ πνεύματα, ἐγένετο ἐνθερμος ὀπαδὸς τοῦ πνευματισμοῦ, καὶ ἐνέμεινεν ἐν αὐτῷ μέγχι σήμερον. Πᾶν ὅ,τι θὰ εἰλεγέ τις περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου εἶνε παντελῶς ἀνωφελές, διότι ἐκ προτέρων αὐτὴ ἀπαντᾷ οὕτω: « Ὑπάρχουσι μυρμιδόνες, ὄντα τὰ ὅποια εἶνε πεποικισμένα δι' ἡμισείας νοσημοσύνης, καὶ ἄτινα ἡ ἀγάπη τῶν ἐπιγειῶν πραγμάτων καθιστᾷ τυφλά πρὸς πᾶσαν ἐξ ὕψους ἐμφάνισιν, τὰ ὅποια θὰ εἴπωσι:—Εἶσθε βεβαία ὅτι δὲν ἀπατάσθε;—Εἶσθε βεβαία ὅτι δὲν εἶσθε θύμα τῆς φαντασίας σας;—Καὶ ἄλλας ἀνοσιᾶς παρομοίας. Οἱ ἀνθρώποι οὗτοι δὲν εἶνε ἄξιαι ἀπαντήσεως, διότι αἱ ἀμυθολίαι αὐτῶν προέρχονται ἀπλῶς ἐκ τῆς ἀνικανότητος αὐτῶν πρὸς κατάληψιν. Εἰσὶν ὄχληροι, συμφρονῶ, ὅπως καὶ αἱ ἀδιόρατοι σκνίπες αἱ νύσσοισαι τόσον δαλητηριοῦδως ὅσον καὶ ἐπιτρέπει ἡ ἀδυναμία των. Εἰσὶν ἀνυπόφοροι ἀλλὰ πρέπει νὰ τοὺς ὑποφέρωμεν ὅπως ὑποφέρωμεν τὰ μικρὰ ἔντομα ἐν ὠραίᾳ θερινῇ ἡμέρᾳ, ὅτε τὸ λαμπρὸν φῶς, ἐν ᾧ ἔχουσι τὴν εὐτυχίαν νὰ ζῶσι, παρέχει ἡμῖν ἐπαρκούσαν ἀνταμοιβὴν διὰ τὴν ὑπ' αὐτῶν

προξενουμένην ἀνίαν. Τοῦτο ὅμως δὲν ἐμποδίζει ν' ἀποφύγωμεν τὰς σκνίπας, ὅσας δυνάμεθα, ἀφ' οὗ μᾶς βλέπτουν καὶ ἀφ' οὗ δὲν δυνάμεθα νὰ πράξωμεν τι καλὸν δι' αὐτάς. Ἄν οἱ δυστυχεῖς οὗτοι ἀνθρώποι ἔχουσι ὀλίγην εὐαισθησίαν, ὁρῶντες ἰστίαν, ὕψος ψυχῆς, μίαν ἡμέραν θὰ ἐπιθυμήσουσι μόνον των νὰ μάρωσι καὶ νὰ ἐνοήσωσι. Ἄς ἀποταθῶσι τότε εἰς medium τι ἐξ ἐπαγγέλματος, καὶ ἂς τῷ παράσχωσιν ἀρκούντα χρέον, ὅπως τοὺς μύση τὰς μεγάλας ἀληθείας τοῦ πνευματισμοῦ, τοῦ πνευματισμοῦ καθ' ὅλας τὰς φάσεις αὐτοῦ τὰς φαινομενικὰς καὶ τὰς κατ' ἐμπνευσιν διότι ἕκαστον γεγονός ὅσον ἀδιάφορον καὶ ἂν φαίνεται, εἶνε κολοσσιαῖον, καθόσον συνδέεται πρὸς τὸ πᾶν, καὶ εἶνε καθ' ἑαυτὸ πλήρης αὐτοῦ ἀπόδειξις, καὶ καθόσον ὅλα τὰ ἄλλα γεγονότα χρησιμεύουσι πρὸς συμπλήρωσιν αὐτοῦ... Ἐν τούτοις, μολονότι ἐν γεγονότι πρέπει ν' ἀρκῆ ὅπως μᾶς πείσῃ, δὲν πρέπει νὰ συμπροάνωμεν ὅτι ἡ ἐκπανάληψις τῶν ἀποδείξεων εἶνε ἄνευ θελγῆτροῦ. Τὸ κατ' ἐμὲ εἰκόσιν ἔτη ἀκαταπαύστων φαινομένων οὐδεμίαν τῶν γοητειῶν τοῦ πνευματισμοῦ μου ἀφῆρσαν οὐδὲν τῶν θαυμασίων αὐτοῦ μὲ κουράζει, ἢ ἀνία εἶνε ἄγνωστος, καὶ ἡ ζωὴ μου διέροχεται ἐν τῇ χαρᾷ».

Ἡ χαρὰ αὕτη ἤρξατο διὰ τὴν μίς Οὐγκτων καθ' ἣν ἡμέραν ἡ ἐξ ἀδελφῆ τῆς ὠδήγησεν αὐτὴν πρὸς ἀνθρώπους, ὁστίνας εἶχον τὴν δύναμιν νὰ κἀνωσι τοὺς νεκρούς νὰ συνδιαλέγονται μετὰ τῶν ζώντων». Ἐκεῖ ἤκουσε τὴν ἀδελφὴν τῆς Ζίλλαν, τὸν ἀδελφόν τῆς Καικίλιον, δύο ὄντα, ὧν πρὸ πολλοῦ ἐθήρησε τὸν θάνατον. Αἱ δύο αὗται μαρτυρίαι τῆς ἤρκεσαν καὶ ἡ πίστις αὐτῆς ἔκτοτε «οὐδέποτε ἐκλονίσθη». Τὴν ἐπαύριον τῆς ἡμέρας ἐκείνης μετέβη πρὸς ἐπίσκεψιν φίλης τῆς τινος, ἥτις κατώκει εἰς τὴν ἐξοχὴν, καὶ ἥτις εἶχεν, ἔλεγε, τὸ δῶρον τοῦ μαντεύειν ποῖα πρόσωπα θὰ ἤρχοντο νὰ τὴν ἐπισκεθῶσι κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας «ἀπόδειξις ὅτι ἦτο κἀλιστα κατηρητισμένη ὅπως χρησιμεύσῃ ὡς μεσάζουσα (medium). Ἐκεῖ ἡ Ζίλλα ἐπανεφάνη, δηλαδὴ ἠκούσθη δι' ἀσθενῶν κρουσμάτων ἐπὶ τῆς τραπέζης, κρουσμάτων ὧν ὁ ἀριθμὸς ἀνταποκρίνεται, ὡς γνωστὸν, πρὸς τὰ γράμματα τοῦ ἀλφάβητου. Ἐλαθε παρ' αὐτῆς πολλὰς πληροφορίας. Τὴν ἠρώτησεν ἐκτὸς ἄλλων, ἂν ἡ ἐπικοινωνία τῶν πνευμάτων δυσχεραστῆ τὸν Θεόν ἀπεκρίθη ὄχι, καὶ ὅτι τὸνναντίον αὐτῇ τῷ χρησιμεύει ὡς μέσον νὰ κερδήτῃ πολλὰς ψυχὰς καὶ, ἀπὸ τῆς ἀπαντήσεως ταύτης ἡ μίς Οὐγκτων, ἡ ξενίζουσα αὐτῆν, ἡ οἰκογένειά τῆς, οἱ γείτονές τῆς, πάντες οὗτοι οἱ εὐλαβεῖς καὶ ἀπλοῖκοι ἀνθρώποι, συνδυάζοντες τοὺς λόγους, τῆς Ζίλλας πρὸς τοὺς τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου (1, 2, 3.) καὶ τοὺς τοῦ Ἀγίου Παύλου (Α' πρὸς Κορινθίους ΙΒ' 3) ὥρισεν ὡς ἡμεροσίαν αὐτῶν ἐργασίαν νὰ κἀθῆνται περίξ τραπέζης κρατούμενοι ἀπὸ τοῦ μικροῦ δακτύλου καὶ

περιμένοντες ἐν κατανώξει τὴν ἐμφάνισιν τῶν πνευμάτων.

Εἶνε ἀδύνατον νὰ φαντασθῇ τις πάντα ὅσα ἦλλον νὰ τοῖς εἴπωσι τὰ πνεύματα. Πάντας τοὺς κοινούς τόπους, πάσας τὰς χυδαιολογίας τὰς ἐθηκαν εἰς χρῆσιν τῶν ἀγαθῶν τούτων ἀνθρώπων, ἢ μᾶλλον οἱ ἀγαθοὶ οὗτοι τὰς ἐθηκαν εἰς χρῆσιν αὐτῶν. Τὰ πνεύματα ἀναμιγνύονται εἰς πάντα, δίδουσι συμβουλὰς περὶ πάντων. Ἡ Ζίλλα κρούει τὴν τράπεζαν :

— Εἶμαι εὐχαριστήμενη διότι ὁ Φίλιππος (τὸ ὄρφανόν τέκνον τῆς) κατοικεῖ μαζί σας.

Ἡ μίς Οὐγκτων ἀπαντᾷ :

— Ἡ μαμά ἀνησυχεῖ περὶ τῆς ὑγείας του· εἰμφορεῖτε νὰ μοὶ δώσητε καμμίαν πληροφορίαν περὶ αὐτοῦ.

Ἡ μικρὰ σκνίς (διότι σκνίς τις ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐπιτεθειμένη ἐρησιέμενος πρὸς πρόσκλησιν τῶν πνευμάτων) τηρεῖ ἐπὶ πολὺ σιγὴν· μετὰ μίαν ὥραν ἐπικαλεσθῆναι (πάντοτε δι' ἀσθενῶν κρουσμάτων ἀνταποκρινόμενων πρὸς τὰ γράμματα τοῦ ἀλφαθήτου)· «Τώρα ὑπῆγα καὶ τὸν εἶδα, παρελάθη δὲ μαζί μου καὶ ἓνα ἰατρόν. Ὁ ἰατρός νομίζει ὅτι δὲν πάσχει σπουδαίως· εἰμφορεῖτε νὰ τοῦ δώσητε ὅσον φραγκοσταφύλων ὅσον θέλετε. Δίδετε τοῦ εἰς τὸ πρόγευμά του, μετὰ τὸ γεῦμά του καὶ εἰς τὸ ἐσπέρας. Ἡ κώφωσις του θὰ περάσῃ· δὲν πρέπει ν' ἀνησυχῇ ἢ μαμά». Ἄλλοτε, ὅτε συνέθεθ' δυστύχημα τὸ ἀμάξης, πλήθος φίλων πνευμάτων προσέδραμον ἐν σπουδῇ εἰς τὴν μίς Οὐγκτων καὶ τὴν οἰκογενεῖάν της ὅπως προσεγγίωσι «τὰ συγχαρητήριά των διότι οὐδὲν σοβαρὸν δυστύχημα συνέβη». Ἄλλοτε πάλιν τὰ πνεύματα εἰδοποιοῦσι τὴν εὐνοουμένην των ὅτι δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ μετακομίσῃ πανταχοῦ τὴν σκνίδα της, καὶ ὅτι θὰ ἐκδηλοῦνται, προσκαλούμενα, δι' ἄλλων μέσων. Πᾶσα αὐτῶν ἡ συνδιάλεξις εἶνε οὕτω ταπεινὴ καὶ χυδαία. Ἐν τούτοις ἐνόησε ἀνυψοῦνται καὶ εἰς αἰσθημάτων ἀληθοῦς εὐσεβείας, ἀληθοῦς ἀγαθότητος· ἀκριβῶς τὰ αἰσθημάτων τῆς μίς Οὐγκτων καὶ τῆς οἰκογενείας της.

Ἐν τῶν ἐν χρήσει ὑπὸ τῶν πνευμάτων μέσων πρὸς ἐπικοινωνίαν μετὰ τῆς εὐτυχῆς μίς Οὐγκτων εἶνε ἡ ἰχνογραφία καὶ ἡ ζωγραφικὴ. Εἶχεν ἀκούσει αὐτὴ νὰ γίνεταί λόγος περὶ τῶν ὠραίων ἰχνογραφημάτων τὰ ὅποια ἔκαμε ἄλλη μεσάζουσα, ἡ κυρία Οὐέλκινσον, ὑπὸ τὴν ἐμπνευσιν τοῦ νεκροῦ υἱοῦ της, ἢ διὰ τὴν τρηθώμενην τὴν τεχνικὴν φρασεολογίαν, τὰ ὅποια ἐξετέλεσεν τὸ νέον πνεῦμα Οὐέλκινσον διὰ τῆς χειρὸς τῆς μητρὸς του. Ἡ μίς Οὐγκτων ἐζήτησε λοιπὸν ἀπὸ τὴν ἀδελφὴν τῆς Ζίλλαν καὶ τὸν ἀδελφόν της Καικηλίον, οἵτινες ἐγνώριζον ζωγραφικὴν κατὰ τὸν ἐπιγεῖόν των βίον, νὰ τὴν βοηθήσωσι ὅπως ἐκτελέσῃ παρομοίαν ἐργασίαν. Ἀπεκρίθησαν ὅτι δὲν ἠδύνατο, ἀλλ' ὅτι ἐμελλον νὰ τῇ φέρωσιν ἓνα καλλιτέχνην. Δύο φύλλα χάρτου ἠτοιμάθησαν, καὶ

ἐν μιᾷ στιγμῇ, πρὸς μεγίστην τῆς ἐκπληξίν, ἡ μίς Οὐγκτων, ἥτις πιθανῶς ἐκράτει μολυβδοκόνδυλον (δὲν τὸ λέγει ὁμῶς) εἶδεν αὐτὰ πληροῦμενα διὰ ταχείας τῆς χειρὸς κινήσεως, ὑπὸ μυσίων ἐπιχαρίτων ἀραβουργημάτων. «Πῶς ὀνομάζεσθε, ἠρώτησεν αὐτὴ τὸ ἰχνογραφουμένον πνεῦμα;— Ἀγαπητῆ μου μίς Οὐγκτων, ὀνομάζομαι Ἄγγελος· ἀλλὰ εἶμαι γνωστότερος ὑπὸ τὸ ὄνομα Λεννῆ· θὰ ἐπαλέθω αὐριον».

Τὴν ἐπαύριον ὁ Λεννῆ ἐπανῆλθε καὶ ἐπλήρωσε πάλιν φύλλον χάρτου φανταστικῶν σχεδιασμάτων· εἶτα ἔκαμεν ἓν ἄνθος. Ἡ μίς Οὐγκτων κῆχαρίστησε τὸν ἀδελφόν της, ὅστις τῇ προσήνεγκε τὸ δῶρον τοῦτο. Τὴν ἐπιούσαν ἐζωγράφησε ἓνα καρπὸν· μετ' ὃ ὁ Λεννῆ ἔγραψε (πάντοτε διὰ τῶν κρουσμάτων) : «Εἶνε τὸ ἄνθος *Καικηλιάρα*, τὸ ἄνθος τοῦ ἀδελφοῦ σας. Ὅλα τὰ πνεύματα ἔχουν τὸ ἄνθος των καὶ τὸν καρπὸν των. Αὐριον θὰ σας ζωγραφίσω τῆς Ζίλλας». Πράγματι ἐσχεδίασε ἄνθος τι δι' ἐρυθροῦ μολυβδοκονδύλου περιεστιασμένον διὰ κυανοῦ μολυβδοκονδύλου, τοῦθ' ὅπερ δὲν ἤρρεσε διόλου εἰς τοὺς παρευρισκομένους. Προσεπάθησε τότε νὰ τὸ περιεστιασθῇ διὰ μολυβδίδου, ἀλλ' ἐπὶ τέλους διεκέρησεν ὅτι τὸ κυανοῦ μολυβδοκόνδυλον ἦτο προτιμότερον, καὶ τοῦτο μετεχειρίσθη ὅπως κατασκευάσῃ τὸν καρπὸν τῆς Ζίλλας, καρπὸν περιεπλεγμένου σχήματος, ὅστις μόλις τὸ ἐσπέρας κατωρθώθη νὰ παρατεθῇ.

Ἄλλοτε πάλιν εἶπεν ὅτι ὁ καρπὸς ἦτο τρίλοβος διότι ἡ Ζίλλα ὑπῆρξε ἀγαθὴ θυγάτηρ, ἀγαθὴ σύζυγος, ἀγαθὴ μήτηρ· ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ ἐκφρασθῇ περισσότερον, ἀλλ' ὅτι ἡ Ζίλλα ἦτο ἰσχυρὸν πνεῦμα· ἐν τούτοις ὅτι ὁ Καικηλίος ἦτο ἰσχυρότερος ἔτι, διότι διακρίβων ἐν κύκλῳ ὑψηλοτέρῳ τῆς οὐρανίας σφαίρας, εἶχε τὴν δύναμιν ν' ἄγῃ μετ' ἑκτουῦ ἄλλα πνεύματα».

Ἄλλοτε πάλιν εἶπεν ὅτι ὁ Καικηλίος ἦτο ἰσχυρότερος ἔτι, διότι διακρίβων ἐν κύκλῳ ὑψηλοτέρῳ τῆς οὐρανίας σφαίρας, εἶχε τὴν δύναμιν ν' ἄγῃ μετ' ἑκτουῦ ἄλλα πνεύματα».

Ἄλλοτε πάλιν εἶπεν ὅτι ὁ Καικηλίος ἦτο ἰσχυρότερος ἔτι, διότι διακρίβων ἐν κύκλῳ ὑψηλοτέρῳ τῆς οὐρανίας σφαίρας, εἶχε τὴν δύναμιν ν' ἄγῃ μετ' ἑκτουῦ ἄλλα πνεύματα».

Ἄλλοτε πάλιν εἶπεν ὅτι ὁ Καικηλίος ἦτο ἰσχυρότερος ἔτι, διότι διακρίβων ἐν κύκλῳ ὑψηλοτέρῳ τῆς οὐρανίας σφαίρας, εἶχε τὴν δύναμιν ν' ἄγῃ μετ' ἑκτουῦ ἄλλα πνεύματα».

Ἄλλοτε πάλιν εἶπεν ὅτι ὁ Καικηλίος ἦτο ἰσχυρότερος ἔτι, διότι διακρίβων ἐν κύκλῳ ὑψηλοτέρῳ τῆς οὐρανίας σφαίρας, εἶχε τὴν δύναμιν ν' ἄγῃ μετ' ἑκτουῦ ἄλλα πνεύματα».

Ἄλλοτε πάλιν εἶπεν ὅτι ὁ Καικηλίος ἦτο ἰσχυρότερος ἔτι, διότι διακρίβων ἐν κύκλῳ ὑψηλοτέρῳ τῆς οὐρανίας σφαίρας, εἶχε τὴν δύναμιν ν' ἄγῃ μετ' ἑκτουῦ ἄλλα πνεύματα».

Ἄλλοτε πάλιν εἶπεν ὅτι ὁ Καικηλίος ἦτο ἰσχυρότερος ἔτι, διότι διακρίβων ἐν κύκλῳ ὑψηλοτέρῳ τῆς οὐρανίας σφαίρας, εἶχε τὴν δύναμιν ν' ἄγῃ μετ' ἑκτουῦ ἄλλα πνεύματα».

Ἄλλοτε πάλιν εἶπεν ὅτι ὁ Καικηλίος ἦτο ἰσχυρότερος ἔτι, διότι διακρίβων ἐν κύκλῳ ὑψηλοτέρῳ τῆς οὐρανίας σφαίρας, εἶχε τὴν δύναμιν ν' ἄγῃ μετ' ἑκτουῦ ἄλλα πνεύματα».

Ἄλλοτε πάλιν εἶπεν ὅτι ὁ Καικηλίος ἦτο ἰσχυρότερος ἔτι, διότι διακρίβων ἐν κύκλῳ ὑψηλοτέρῳ τῆς οὐρανίας σφαίρας, εἶχε τὴν δύναμιν ν' ἄγῃ μετ' ἑκτουῦ ἄλλα πνεύματα».

Εἶνε ἀναρίθμητοι αἱ τρέλαι τὰς ὁποίας ἐκτελεῖ ἡ μίς Οὐγκτων μετ' ἀφελείας καὶ κατανώξεως. Μίαν ἡμέραν ἀντὶ τοῦ Λεννῆ (εἰς κατὰστα-

σιν πνεύματος, ἐννοεῖται) παρουσιάζεται ὁ μέγας ζωγράφος σὺν Ἰωσσίας Ῥέυνολδς· ἄλλοτε ὁ ἀδελφός της ἄγει πρὸς αὐτὴν τὸν Σαίεσπηρ. Ἡ ἐπιπρόσθεσις τῶν πνευμάτων ἐξακολουθεῖ, καὶ κατὰ βάθος δὲν εἶνε ἄλλο τι εἰρῆ· ἐκπρόσθεσις βουκολάκων, οἵτι δύνανται νὰ ἐμφανισθῶσιν εἰς ὅλας τὰς ἀσθενεῖας φαντασίας. Ἄλλ' ἰδοὺ φαινόμενον τι σπάνιον, καίτοι ἔχον παρεμφερῆ ἄλλα παραδείγματα· ἡ μίς Οὐγκτων ἀρχίζει νὰ σχηματίσῃ διττότητα συνειδήσεως· καθίσταται διπλῆ.

«Τὸ ὠραῖον ἄνθος τοῦ Σαίεσπηρ εἶχε παρατεθῆ, καὶ κατὰ τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1862 ἐζήτησα τὸ ἄνθος τοῦ πρίγκιπος Ἀλβέρτου, ἀποθανόντος τὸ παρελθόν ἔτος. Τοῦτο συνεπήγαγεν εὐρέστους σχέσεις, αἵτινες οὐδέποτε ἐπαυσαν ἕκτοτε. Παρετήρησα πάντοτε ὅτι ἐν ᾧ ἐνησυχολοῦμαι νὰ ζωγραφίσω ἐν ἄνθος ἢ πᾶσαν ἄλλην ἀτομικεῖσιν πνεύματός τινος, ἢ ἐνασχόλησις αὐτῆ ἐγίνετο μακρῆς διὰ τὸ πνεῦμα ἐκεῖνο, καὶ με ἐπεσκέπτετο συχνότερον, ὡσεὶ ἤθελε ν' ἀπολαύσῃ τῆς εὐχαριστήσεως τοῦ νὰ βλέπῃ παρατεταμένην τὴν ἐργασίαν μου. Τὴν ἐπομένην λοιπὸν Κυριακῇ, ἐν ᾧ ἀνεγίνωσκον ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τὰς ὑπὲρ τῆς βασιλείσεως εὐχὰς, παρετήρησα ὅτι τὰς προέφερον μετ' ἀκρατήτου ζήσεως, καὶ ἐσκέσθη μὴ ἦμην τὸ φωνητήριον ὄργανον ἀοράτου τινὸς ὄντος. Δὲν ἐβράδυνα νὰ πεισθῶ ὅτι οὕτως εἶχε τὸ πρᾶγμα, καὶ ὅτι ὁ τρυφερός σύζυγος τῆς βασιλείσεως προσήχετο διὰ τοῦ στόματός μου. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης οὐδέποτε ὁ πρίγκιψ ἔπαυσε συνεινῶν τὰς εὐχὰς του πρὸς τὰς ἐμὰς ὑπὲρ τῆς εὐδαιμονίας τῆς προσφιλοῦς ἀνάσσης. Δὲν θὰ λησμονήσω ποτὲ τὸ δῶνερὸν συναίσθημα ὅπερ κατέλαβέ με μίαν ἡμέραν, ἠθικὸν συναίσθημα ὁμοιάζον πρὸς τὸ προξενούμενον εἰς ἡμᾶς ἐκ τῆς θείας θλίψεως, ἢν ἀδυνατοῦμεν ν' ἀνακουφίσωμεν. Μετ' ὀλίγον χρόνον, ἔμαθον ὅτι κατ' αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν ὥραν ἡ ἀνασσα εἶχεν ἐπισκεφθῆ τὴν γενεθλίαν χώραν τοῦ πρίγκιπος Ἀλβέρτου, καὶ ὅτι ὁ πρίγκιψ εἶχεν ὑποφέρει ἐν ἐμοί.

Ἄλλοτε πάλιν ἡ μίς Οὐγκτων ἀφ' οὗ ἐζωγράφησε τὸ ἄνθος τοῦ Ἁγίου Στεφάνου, εὐρίσκειται αἴφνης ἐνεσταρακωμένη ἐν τῇ προσωπικότητι τοῦ πρώτου μάρτυρος, καὶ ὑφίσταται μετ' αὐτοῦ τὴν λιθοβολήσιν. Προφανῶς ἡ ἀσθενεία της προώδευσε. Τὰ συμπτώματα μεταβάλλονται, πολυλαπλασιάζονται, καὶ καταλήγει εἰς μεγάλην σύγχυσιν ἀντιλήψεως.

Ἄλλοτε πάλιν εἶπεν ὅτι ὁ Καικηλίος ἦτο ἰσχυρότερος ἔτι, διότι διακρίβων ἐν κύκλῳ ὑψηλοτέρῳ τῆς οὐρανίας σφαίρας, εἶχε τὴν δύναμιν ν' ἄγῃ μετ' ἑκτουῦ ἄλλα πνεύματα».

Ἄλλοτε πάλιν εἶπεν ὅτι ὁ Καικηλίος ἦτο ἰσχυρότερος ἔτι, διότι διακρίβων ἐν κύκλῳ ὑψηλοτέρῳ τῆς οὐρανίας σφαίρας, εἶχε τὴν δύναμιν ν' ἄγῃ μετ' ἑκτουῦ ἄλλα πνεύματα».

Ἄλλοτε πάλιν εἶπεν ὅτι ὁ Καικηλίος ἦτο ἰσχυρότερος ἔτι, διότι διακρίβων ἐν κύκλῳ ὑψηλοτέρῳ τῆς οὐρανίας σφαίρας, εἶχε τὴν δύναμιν ν' ἄγῃ μετ' ἑκτουῦ ἄλλα πνεύματα».

Ἄλλοτε πάλιν εἶπεν ὅτι ὁ Καικηλίος ἦτο ἰσχυρότερος ἔτι, διότι διακρίβων ἐν κύκλῳ ὑψηλοτέρῳ τῆς οὐρανίας σφαίρας, εἶχε τὴν δύναμιν ν' ἄγῃ μετ' ἑκτουῦ ἄλλα πνεύματα».

Ἄλλοτε πάλιν εἶπεν ὅτι ὁ Καικηλίος ἦτο ἰσχυρότερος ἔτι, διότι διακρίβων ἐν κύκλῳ ὑψηλοτέρῳ τῆς οὐρανίας σφαίρας, εἶχε τὴν δύναμιν ν' ἄγῃ μετ' ἑκτουῦ ἄλλα πνεύματα».

Ἄλλοτε πάλιν εἶπεν ὅτι ὁ Καικηλίος ἦτο ἰσχυρότερος ἔτι, διότι διακρίβων ἐν κύκλῳ ὑψηλοτέρῳ τῆς οὐρανίας σφαίρας, εἶχε τὴν δύναμιν ν' ἄγῃ μετ' ἑκτουῦ ἄλλα πνεύματα».

Ἄλλοτε πάλιν εἶπεν ὅτι ὁ Καικηλίος ἦτο ἰσχυρότερος ἔτι, διότι διακρίβων ἐν κύκλῳ ὑψηλοτέρῳ τῆς οὐρανίας σφαίρας, εἶχε τὴν δύναμιν ν' ἄγῃ μετ' ἑκτουῦ ἄλλα πνεύματα».

Ἄλλοτε πάλιν εἶπεν ὅτι ὁ Καικηλίος ἦτο ἰσχυρότερος ἔτι, διότι διακρίβων ἐν κύκλῳ ὑψηλοτέρῳ τῆς οὐρανίας σφαίρας, εἶχε τὴν δύναμιν ν' ἄγῃ μετ' ἑκτουῦ ἄλλα πνεύματα».

Ἄλλοτε πάλιν εἶπεν ὅτι ὁ Καικηλίος ἦτο ἰσχυρότερος ἔτι, διότι διακρίβων ἐν κύκλῳ ὑψηλοτέρῳ τῆς οὐρανίας σφαίρας, εἶχε τὴν δύναμιν ν' ἄγῃ μετ' ἑκτουῦ ἄλλα πνεύματα».

Ἄλλοτε πάλιν εἶπεν ὅτι ὁ Καικηλίος ἦτο ἰσχυρότερος ἔτι, διότι διακρίβων ἐν κύκλῳ ὑψηλοτέρῳ τῆς οὐρανίας σφαίρας, εἶχε τὴν δύναμιν ν' ἄγῃ μετ' ἑκτουῦ ἄλλα πνεύματα».

ετέλουν ἐν ἐπικοινωνίᾳ. Εἶχον γράψῃ εἰς τὸ περιθώριον τοῦ ἰχνογραφημάτων μου : «Κατὰ τὴν ὥραν τῆς δευτερίας, ὁ ἐνάρτετος ἀνθρώπος ὑποστηριζομένην ὑπὸ φίλων ἀοράτων, οἵτινες τοὺς μεταπεριεπλεγμένους τῶν βραχίονας τοὺς μεταχειρίζονται ὡς κλίμακον, ἐφ' ἧς ἀναπαύεται ὑψώμενος ὑπὲρ τὴν γῆν». Κατ' ἐκείνην λοιπὸν τὴν εποχὴν ἠδυνόμην νὰ κάμνω πολὺ μακρὰς ἐκδρομὰς χωρὶς οἱ πόδες μου νὰ ἐγγίξωσι τὴν γῆν. Ἐφαινόμην βαδίζουσα ὅπως πάντες· ἀλλ' ἐνυπῆρχε πάντοτε ἀπόστασις τις μετὰ τοῦ ἐδάφους καὶ τοῦ πέλαγος τῶν ὑποδημάτων μου· τοῦτο μοὶ συνέβαιεν ἐνόησε χωρὶς νὰ τὸ ζητῶ· ἄλλοτε τὸ ἐζήτησαν, καὶ μοὶ συνέβαιεν καὶ πάλιν· οὐδέποτε ἔλαθον ἀποφατικὴν ἀπάντησιν. Φαίνεται ὅτι ἡ πνευματικὴ μου ὑπαρξίς ὑπῆρξεν ἀδιάκοπος ἱστορία ἀγαθότητος καὶ ἀγάπης· ἐκ μέρους τῶν πνευμάτων, ἀμοιβὴ ἦν μοὶ ἔπεμψεν ὁ Θεὸς πρὸς παραμυθίαν τῶν θλίψεων τοῦ ἐπιγεῖου μου βίου».

Τὰ νευρικά ταῦτα φαινόμενα οὐδόλως βεβαίως μᾶς ἐκπλήττουσι. Ἄλλ' εὐλογώτατα μᾶς ἐκπλήττει ἡ ἐπίδρασις ἢν ἐνασχοῦσιν, καὶ ἡ ἐρμηνεία ἢς τυγχάνουσι ὑπὸ σπουδαιότητος μεριδῶς ἀγγλικῆς κοινωνίας. Αἱ ἀνώτεροι καὶ αἱ κατώτεροι τάξεις εἰσὶ σχεδὸν ἐκτὸς κινδύνου· ἀλλ' εἰς τὰς ἄλλας φαίνεται ὅτι τὸ κακὸν μεταδίδεται μετ' ἐπιτάσεως. Πλήθος προσώπων μοὶ συνειστήθησαν ὑπὸ τῆς μίς Οὐγκτων μετὰ τῶν ὀνομάτων καὶ τῶν διευθύνσεων των· μῦσταί διάπυροι τοῦ πνευματισμοῦ οἵτινες θὰ θεωρήσωσι κολακείαν μᾶλλον ἢ ὕβριν νὰ ὤσι ἀναγεγραμμένοι ἐν τῷ βιβλίῳ της. Μεταξὺ αὐτῶν, ὑπάρχουσι πολλοὶ οἵτινες μετέχουσι κατ' εὐθείαν τῆς εὐνοίας τῶν πνευμάτων, καὶ εὐρίσκονται, ὡς φαίνεται, μεσάζοντες εἰς πάσας τὰς θύρας ἐν Ἀγγλίᾳ, μεσάζοντες ἐν πεποιθήσει, τρελλοὶ ἐντιμοὶ καὶ εὐκρινεῖς, διότι ὅλοι οἱ φίλοι τῆς μίς Οὐγκτων εἶνε ἀνθρώποι ἀγαθοὶ καὶ θεοφοδοῦμενοι.

[Ἐπιτελεῖ τὸ τέλος.]

... Κ.

ΕΠΑΝΕΡΧΟΝΤΑΙ !

Ἐκτὸς τῶν χελιδόνων τοῦ ἔαρος ἔχουσιν αἱ Ἀθηναῖαι καὶ τὰς χελιδόνας τοῦ φθινοπώρου—τοὺς φοιτητὰς—, ἀποδημητικὰ πτηνὰ, ἐπανερχόμενα τὸν Σεπτέμβριον ὅπως κτίσωσιν ἢ ἐπανερώσωσι τὴν φωνὴν των ὑπὸ ἀθηναϊκὸν τι γέισον. Καὶ τὸν εὐθυμον θροῦν των περυγισμάτων, τὴν διὰ τῆς ψαλιδατῆς οὐρᾶς ταχεῖαν διαυλάκωσιν τοῦ αἰθέρος, τὸ κατώτερον καὶ διακοπτόμενον, ὡς κρουστικὸν νῆμα σταλάζον, κελάδημα, τὸν ὄργανον ἐκείνον τῆς οἰκοδομίας πρὸς ἐπιστέγασιν τοῦ ἔσωτος, ἀντικαθιπτῶσιν ὁ εὐθυμος θόρυβος τῆς ζωῆς ὁ σκανδαλίζων τὰς οἰκοκυραϊκὰς ἠχοὺς των συνοικιῶν Νεκπόλεως καὶ Πλάκας, οἱ δροσεροὶ καὶ τραχανοὶ τῆς νεότητος γέλωτες, ἢ ἀνά τὰς ὁδοὺς διαχουμένη ἐπικουφίσις ἀμερικανιστῆς περὶ τῆς αὐριον, μεριμνώσα μόνον πῶς νὰ παρατείνῃ

τήν σήμερον, ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερον, μέχρις ὄρθρου, ἐν μελωδικῇ ἀρμονίᾳ κώμων καὶ κιθαρισμῶν.

Διὰ τοῦτο τὸν Σεπτέμβριον αἱ Ἀθηναίαι μεταβάλλουσιν ὄψιν. Τὸ αἶμα ἀκούεται σφύζον ζωηρότερον ἐν ταῖς φλεβῖν αὐτῶν· εἰς τὴν τεραστίαν αὐτῶν ἀναπνοὴν ἐπιπροστίθενται πέντε χιλιάδες πνευμόνων· σφοδρὸν βῆμα ὑγροῦ ἀέρος διαπνέει τὴν ἀγορὰν πληροῦν ὄξυγόνου τὸ ἀσφυκτικὸν μαγαζεῖον τοῦ ῥάπτου καὶ τοῦ ὑποδηματοποιοῦ, τοῦ κουρέως καὶ τοῦ πιλοπόλου, οἵτινες ἐκάθηοντο εἰς τὴν θύραν τῶν ἀεριζόμενοι μὲ τὸν πτόλον τῶν ἀντὶ ῥιπιδίου· ἄφθονον χοῆμα εἰσρέει καὶ κυκλοφορεῖ, πυρετωδῶς μεταβιβάζόμενον ἀπὸ θυλακίου εἰς θυλάκιον· εἰς τὴν Πακτωλὸν τοῦτον πλύνουσι τὰς χεῖράς τῶν μεγάλοι καὶ μικροί· ἐρωτήσατε τὸ τελωνεῖον Πειραιῶς καὶ τὸν νομάδα μιμητὴν τῶν Τραπεζῶν, τὸν ἐκτιθέμενον εἰς λαχεῖον ἄνθη ψευδῆ πρὸς «τριάκτα λεπτὰ τὰ δέκα νοῦμερα».

Ἡ ἔλευσις τῶν φοιτητῶν χαιρετίζεται ὡς φέρουσα τὴν ἀνοιξιν ἐν Ἀθήναις· ἀληθῆ ἀνοιξιν, διότι πολλὰ εἰδικὰ αὐτῶν ἐντευκτήρια, κεκλεισμένα ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεώς τῶν, ἀνοίγουν· πολλὰ καφενεῖα κάμνουσι τὰς προπαρασκευάς τῶν, ὡς ἀραβωνιστικαὶ ἀναμένουσαι τοὺς ἀπόντας ἀραβωνιστικούς τῶν, χρωματίζονται — ἡ παραβολὴ αὕτη δὲν ἰσχύει δι' ὅλας τὰς ἀραβωνιστικάς —, καλλωπίζονται, διὰ νὰ τοὺς ὑποδεχθῶσι· ξενοδοχεῖά τινα, εἶδος μεσημβρινῶν ἄρκτων, πασχουσάν θερμὴν νάρκη, ἀποσειοῦσι τὴν λήθαργόν τῶν, ἀφυπνίζονται, ἀνοίγουσι τὰ βλέφαρά τῶν· ὁ ὄργανισμὸς αὐτῶν, ὁ ἀποτελούμενος ἀπὸ «κατσαρόλαις, τηγάνια, ἐσχάραις, φουγοῦδαις, κουτάλαις, πιάτα, μαχαιροπήρουνα, πετσέταις, φιάλας, κρομμύδια, μαγείρους, γαρσόνια, λευκὰς ποδιὰς, ὀδοντογλυφίδα, ἔρθασε, ἀμέσως, μία μακαρόνια», ἄρχεται λειτουργῶν κανονικώτατα· ἡ καρδιά τῶν ἀκούεται πάλλουςα· ἐπανῆλθον ἐν τῇ ζωῇ.

Ὡ! πῶς τοὺς ἀναμένουσιν οἱ ξενοδόχοι μετροῦντες τοὺς μῆνας, τὰς ἐβδομάδας, τὰς ὥρας, τὰ λεπτὰ — ἂν τοῖς ἔμειναν ὕστερα ἀπὸ τόσον κεσάτι — ἀλλὰ πρὸ πάντων μὲ πίστην ἀνυπομονησίαν περιμένουσι τινὰς τὰ κατάστιχα τῶν ξενοδόχων, τῶν ὁποίων οἱ ἄλυστοιθεῖς ἀριθμοὶ φωνάζουσι δυνατώτερα ἀπὸ τοὺς ὑπηρετάς ὅταν παρήγγελλον τὰ φαγητά! . . .

Ἄν ξενοδόχος τις ἀπερῆσαι νὰ γράψῃ τ' Ἀπομνημονεύματά του, θὰ ἔγραψεν οὐ μόνον περιεργότατον καὶ πρωτοτυπώτατον βιβλίον, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ σελίδας ζωντανάς, πλήρεις σπαργώσης πραγματικότητος καὶ ὀξυδερκεστάτης παρατηρητικότητος περὶ τοῦ φοιτητικοῦ βίου· δὲν ἀ-

ποθησαυρίζει μόνον τὰ κεραμικά τῶν ἀλλὰ καὶ τὴν μελέτην τοῦ χαρακτῆρός τῶν· ἐκ τῆς σφοδρᾶσεως τοσαύτης ζωῆς πληρωσάσης κατὰ καιροῦς τὸ ξενοδοχεῖόν του ἐγένετο ὄξυτάτη ἢ σφοδρησίς του, ὅπως τοῦ μυρεψοῦ ἐν ἀτμοσφαίρᾳ ἀρωμάτων· ἔχει τὴν κεφαλὴν του πλήρη φράσεων, συνδιαλέξεων χαρακτηριστικωτάτων περὶ τὰς τραπέζας του ἀκουσμένων, ὅποτε τὸ ἐνυπάρχον ἐν τῷ ἀνθρώπῳ θηρίον κορνεύμενον, καὶ ἠδυσπῆδως ὑπὸ τῆς πέψεως γαργαλιζόμενον, ἀρσέσκειται εἰς διαχύσεις καὶ ἡ ψυχὴ ἐκβάλλει ἀνεπιφυλάκτως τοὺς βουρηθμούς της· δύναται νὰ περιγράψῃ τὴν ἀλύγιστον ἀλαζονείαν τοῦ ὄψιπλοῦτουκυτοποῦντος τὸ φράγκον του ἐπὶ τῆς τραπέζης, πληρόντος ἀπαρτάλακτως ὅπως θὰ ὑβρίζεν, ὡς νὰ εἶχε προπέσειν καὶ αὐτὸ τὸ βαλάντιόν του· δύναται νὰ περιγράψῃ τὴν ἐπαλλάσσουσαν διαδοχὴν τοῦ φωτός καὶ τῆς σιᾶς ἐπὶ τῆς μορφῆς τοῦ ζωηροῦ φοιτητοῦ, ἀκριτόμυθον πρὸς αὐτὸν καὶ ἀποκαλύπτουσαν παννυχίδας σκανδαλώδεις καὶ φακέλους συστημένους μακρόθεν πεμπομένους πλήρεις χρημάτων καὶ πατρικῆς στοργῆς· δύναται νὰ περιγράψῃ τὴν ταπεινὴν στάσιν, τὸ ἱερευτικὸν βλέμμα, ἐν ᾧ κολυμβᾷ ἡ ἀγωνία τοῦ πτωχοῦ καὶ δειλοῦ φοιτητοῦ, τοῦ τρώγοντος μὲ πίστωσιν· πῶς προχωρεῖ συνεσταλμένος, μὲ καρδιοχτύπι, εἰς τὸ κατάστιχον, τρέμων μὴ ἀναπνεύσῃ δυνατὰ, μὴ μῆξῃ, μὴ ψιθυρίσῃ, μὴ στρέψῃ καὶ τὸν ἴδη ὁ ξενοδόχος, διότι ταῦτα πάντα τὰ μεταφράζῃ εἰς μίαν μόνην λέξιν τρομερὰν, κεραυνοβόλον· πλήρωσε! δύναται νὰ σοὶ περιγράψῃ πῶς αἱ παρακλήσεις πρὸς πληρωμὴν μεταβάλλονται πολλάκις εἰς κλήσεις καὶ αἱ στεναὶ σχέσεις εἰς κατασχεσεις· δύναται πρὸ πάντων νὰ περιγράψῃ μετὰ τῆς λεπτοτάτης ἐκάστου ἀποχωρήσεως τὸν χαρακτῆρα τοῦ Μωραῖτου, τοῦ Ρουμελιώτου, τοῦ Νησιώτου, τοῦ Τουρκομερίτου, ὑποδάλλων εἰς ἀνάλυσιν καὶ τὰ ἐλάχιστα μόρια, καὶ ταξινομῶν κατὰ γεωγραφικὰς ζώνας τὴν γλιγορότητα ἢ τὴν ἐλευθεριότητα, τὴν τάξιν ἢ τὴν ἀκαταστασίαν· δύναται δὲ ὑπὸ ἐχευμένην νὰ σὰς ψιθυρίσῃ τὰ ὀνόματα μερικῶν βουλευτῶν ἢ ἀνωτέρων ὑπαλλήλων, μετὰ τινῶν ἀνευδρότων τοῦ φοιτητικοῦ τῶν βίου, ἐπιλέγων μετὰ μειδιάματος ὅτι ἐπ' αὐτοῦ ἐδοκίμασαν πρῶτον νὰ κουρεύουν

Ἄλλὰ τινὰς οὐδεὶς τοὺς περιμένει· καὶ οὔτε σάρωθρον κινεῖται δι' αὐτοὺς, οὔτε χεῖρες γανωτοῦ, οὔτε πόδες ὑπηρετοῦ· οὐδεὶς ἔχει τὴν ἀνάγκην τῶν· αὐτοὶ ἀφανεῖς μάρτυρες τῆς ἐπισήμης, ἔχοντες τὴν γενναϊότητα ὅχι ν' ἀποθάνωσι χάριν αὐτῆς, ἀλλὰ νὰ ζήσωσι, τοῦθ' ὅπερ ἐνίοτε εἶνε πολλῶ ἠρωϊκώτερον, ἔχουσιν ἀπότριπτα τὰ εἰκοσὶ τῶν ἔτη ὅπως καὶ τὰ ἐνδύματα καὶ τὰ ὑποδήματα τῶν· καὶ μετὰ τὸν φοιτῶντα περὶ ὑπάρξεως ἀγῶνα, ἀληθῆ ἀγῶνα, καθ' ὃν διὰ νὰ ζήσωσι πρέπει νὰ κατα-

κτῆσωσι τὴν ζωὴν ἐκάστης ἡμέρας, καταλήγουσι τὸ ἔσπερος εἰς ῥυπαρόν τι παντοπωλεῖον ἢ καπηλεῖον καὶ κρύπτουσι τὴν ὑπαρξίν των εἰς ἀπόκεντρόν τινα γωνίαν, ὅπου καταβροχθίζουσι, βουλιμιῶντες ὡς πένυτες, ἐν τεμάχιον ἄρου μὲ τηγανιτὸν σηκοτάκι ἢ βακαλιόρ ἢ ἀλίπαστον ἰχθῦν ἢ τουλομοῦρι· ὁ στόμαχος τῶν ὀμοιάζει πρὸς σκοτεινὸν, ἀραχνιασμένον ὑπόγειον, ἀνόμοιον ὄλωσ πρὸς τὴν κεφαλὴν των πολυτελῶς ὡς αἰθουσαν ἐσκευασμένην διὰ γραμματολογίας, νοσολογίας, ἢ ῥωμαϊκοῦ δικαίου.

Περιεργότατοι εἰσὶν οἱ νεήλυδες. Πατοῦντες τὸ ἔδαφος τῶν Ἀθηνῶν διατελοῦσιν ἐν ἐκστάσει· βηματίζουσι μετὰ σεβασμοῦ ἐκ φόβου μήπως ποδοπατήσωσι καμμίαν ἱεράν ἀνάμνησιν· ὅλα τὰ μάρμαρα τῶν μαρμαροκοπιῶν τ' ἀποθαυμάζουσιν ὡς συντρίμματα τοῦ Παρθενῶνος· καὶ τρέχουσι νὰ ἐκχύσωσι τὸν ἐνθουσιασμόν των, ὡς νὰ τοὺς ἐνοχλῇ καὶ θέλουν νὰ ἡσυχάσουν, σπασμωδῶς φιλοῦντες ὡς ἀντιπρόσωπον συμπάσης τῆς μαρμαρίνης ἀρχαιότητος πᾶν ὅ,τι προσπέσῃ πρῶτον εἰς τὰ χεῖλη των, τὴν Πύλῃν τοῦ Ἀδριανοῦ ἢ τὸ μνημεῖον τοῦ Φιλοπάππου. Ἐγρῶσι τὸ σφαλερὸν βῆμα μεθυσμένου ἢ ναυτιῶντος ἐπὶ τοῦ καταστρώματος πλοίου προνευστάζοντος· ἐνίοτε ἐπὶ τῆς κεφαλῆς των ῥοδοκοκινίζει, ὡς ἀνεστραμμένη γάστρα, τὸ φεσάκι, εἶδος διαβατηρίου μαρτυροῦντος τὴν ἐκ Τουρκίας προέλευσίν των· ἔχοντες τὴν κεφαλὴν των πλήρη τοῦ ἐλληνικοῦ ἠρωϊσμοῦ διανέμουσιν αὐτὸν ἀπειθῶς εἰς τὸν πρῶτον χωροφύλακα, εἰς τὸν πρῶτον κλητῆρα, τὸν ὁποῖον ἀπαντήσωσι, καὶ εἰς αὐτὰ ἔτι τὰ λίθινα οἰκοδομήματα, τὰ ὁποῖα φροντάζονται ὅτι ἀφῆκαν μίαν νύκτα τὰ θεμέλιά των, ὑπῆγαν καὶ ἠνδραγαθήσαν εἰς τὸ γὰνι τῆς Γραβιάς καὶ ἔπειτα ἐπέστρεψαν. Τὰ πάντα τοῖς προξενοῦσιν ἐντύπωσιν, ἀκόμη καὶ ἡ ὑπόζυγος ὁσμὴ τῆς τομάτας, ἣν ἀποπνεύουσιν αἱ σκολιόδρομοι καὶ στεναὶ ἀπόκεντροι συνοικίαι, καὶ ἣν ἐξιδανικεύοντες φροντάζονται ὡς θεσπεσίαν τινὰ μουσχάν τῆς ἀρχαιότητος. . .

Τὸ πρῶτον πράγμα, περὶ τοῦ ὁποίου φροντίζουσιν, ἂν δὲν εἶνε ποιητὰ καὶ δὲν θέλωσι νὰ ἴδωσι τὸν Ἀχιλλέα Παράσχον, εἶνε τὸ δωμάτιόν των· ἐναθρόνονται ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ὅτι καὶ αὐτοὺς μέλλει νὰ τοὺς σηκῶν ἔν τεμάχιον ἀθηναϊκῆς γῆς καὶ ὅτι τὸ σῶμά των μέλλει ν' αὐξήσῃ κατὰ ἐν τὸν στατιστικὸν πίνακα τοῦ πληθυσμοῦ τῶν Ἀθηνῶν· τοῖς φαίνεται ὅτι πᾶσα πρόστριψις τῆς ἀτομικότητος αὐτῶν πρὸς τὰς Ἀθήνας, ὡς πρόστριψις δακτύλων πρὸς φύλλον λεμονέας, ἀποσπᾷ μῦρόν τι μεγαλείου ἀπ' αὐτῶν ἐρχόμενον κατ' ἐπιθεῖαν εἰς τὴν ξινὰ των· διὰ τοῦτο εἶνε σχεδὸν συγκεκρινημένοι ὅταν συζητῶσι μετὰ τῆς Ἀνδρίας ἢ Ὑδραίας ἰδιοκτητοῦ τῆς Νεαπόλεως τῆς φοροῦσης τουμπερί ἢ καλεμεκερί ἐπὶ κερα-

λῆς, περὶ τοῦ ἐνοικίου τοῦ δωματίου, καὶ ὅταν ἡ οἰκοκυρὰ ζυγίζουσα τὰς εἰκοσι δραχμὰς τοῦ ἐνοικίου μετὰ τοῦ δωματίου προσθέτῃ εἰς τὴν πλάστιγγα τοῦ τελευταίου, διὰ νὰ βαρύνῃ περισσότερο, καὶ «νερὸ βρυσίστο καὶ περιποίησι».

Ἀλλὰ τὰς πρῶτας ἡμέρας ἀγνοοῦσιν ὑπὸ ποῖον μεσημβρινὸν κεῖνται οἱ τοῖχοί των, ἡ ὄροφί των, τὸ κρεβάτι των καὶ ἡ κεφαλὴ των, ὅταν κοιμῶνται· αἰσθάνονται τὴν ἀνάγκην, ὡς ἡ Ἑλλάς, νὰ ἐξασφαλίσωσι τὰ σύνορά των καὶ σύρουν· μίαν ὀρθοθετικὴν γραμμὴν ἀβhairέτους ἔχουσαν κορυφογραμμὰς καὶ μισγαγκείας καὶ ἀποτελουμένην ἀπὸ τὴν κίτρινον πρόσφιν λιθοκτίστου οἰκίας, τὴν ῥυπαρὰν καὶ ἀνορθόγραφον ἐπιγραφὴν παντοπωλεῖου, τὴν μαυρισμένην καπνοδόχην φούρνου, τὴν γάστραν τοῦ βασιλικοῦ ἐπὶ τοῦ ἀνοικτοῦ παραθύρου καὶ τὸ κλωβίον τοῦ καναρινίου τὸ ἀνηρημένον, τὴν καμπὴν τῆς ὁδοῦ, καὶ τὴν στροφὴν τὴν ὁποῖαν πρέπει νὰ κάμωσιν αὐτοί. Καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ ἐρωτῶσι διὰ τῶν ὀφθαλμῶν των, καὶ ὅλα αὐτὰ τοῖς ἀποκρίνονται διὰ τῆς ἀκινήσιας των: — Τράβα ἄμπρός! — Κι' ἄλλο! — Ὅλο ἴσια! — Ἀκόμη λιγάκι. — Στρέψε δεξιὰ! — Ἐρθασε! — Ἐρθε!

Ἄλλ' ὅταν ἐπιστρέψωσι τὰ μεσάνυκτα ἀπὸ τὸ θέατρον ἢ τὸ καφενεῖον, καὶ ἡ ὁδὸς ἔχει πρὸ πολλοῦ φορέσει τὰ νυκτικά της· τὰ ὁποῖα δὲν εἶνε λευκὰ, καὶ τὸ κίτρινον χρῶμα τῆς λιθοκτίστου οἰκίας γίνεται ἀμαυρὸν, καὶ ἡ ἐπιγραφὴ τοῦ παντοπωλοῦ, κουρασθεῖσα πλέον νὰ ὀμιλῇ ὄλην τὴν ἡμέραν εἰς τοὺς διαβάτας περὶ πετρελαίου καὶ βαφῆς ὑποδημάτων καὶ τοῦ ὀνόματος καὶ τῆς συντροφίας τοῦ κυρίου της, ὑπνώττει ῥογγαλίζουσα ὑπὸ τὸ ἐφάπλωμα τοῦ σκότους, καὶ τὸ παράθυρον ἐκλείσθη καὶ ἡ γάστρα καὶ τὸ κλωβίον εἰσῆλθον διὰ νὰ μὴ πάθωσι καταροῆν ἀπὸ τὴν ὑγρασίαν τῆς νυκτός, καὶ ἡ καπνοδόχος τοῦ φούρνου μόλις διαγράφεται ἐν τῇ σκοτίᾳ ἐμπέμπουσα τολύπας καπνοῦ, καὶ ἐπὶ τῆς μεταβληθείσης ταύτης τῆς ὁδοῦ μορφῆς ὁ φανὸς βίπτει τὸ ὄχρον του φῶς, τὸ ὁποῖον ἀναπαλλόμενον ὑπὸ τῆς ῥιπῆς τοῦ ἀνέμου παριστάνει τὴν φωτιζομένην λωρίδα τῶν κτιρίων φανταστικῶς ὀργουμένην, τότε διὰ νὰ μὴν ὑπάγωσι κατὰ λάθος καὶ κτυπήσωσι, τοιαύτην ὄραν, ξένην ὄραν καὶ ἔχουσιν ἔπειτα περιπλοκώτατον μεθοριακὸν ζήτημα, χαράττουσι νέαν ὀρθοθεσίαν καὶ οὕτω ἔχουσι δύο, μίαν τῆς ἡμέρας καὶ μίαν τῆς νυκτός κατὰ τὴν τίτλον τοῦ γνωστοῦ μελοδράματος τοῦ Φαλήρου.

Τοῦτο ὅμως δὲν διαρκεῖ ἐπὶ πολὺ· τὰ ὑποδήματα των ὀσημερῆαι κατακτώσι περισσότερο ἔδαφος ἀθηναϊκῆν, καὶ ἡ ἔκτασις τῆς πόλεως μηκύνεται κατόπιν των, ἐφ' ὅσον προχωροῦσι, ὡς σχοινίον ὅπερ κρατοῦσι καὶ ἀνακτύπουσι βαδίζοντες.

Ἐκαστος τῶν ἀφικνουμένων ἔχει τὴν φυσιογνωμίαν του· ἡ κατατομὴ τῆς μορφῆς του, ἡ ἀ-

κτινοβολία του μειδιάματός του, το ταλάντευμα του ποδός του και τὴ νεύμα τῆς χειρός του, ἡ ἐκρηξίς τοῦ ἐνθουσιασμοῦ του καὶ τοῦ θυμοῦ του, ὁ τόνος τῶν ἀναφωνήσεών του, τὸ γαργάρισμα τοῦ γέλωτός του, ἔχουσι ἀπῆχσιν τινα ἐπιχωριάζουσιν, δριμύτιν ἐντοπιάν ἀπόπνοιαν, σύστασιν τινα φυτοῦ ἐξαγγέλλουσιν τὸ κλιματολογικόν του ἔδαφος: ὁ Ἑπτανήσιος καὶ ὁ Ττάκωνας ἔχουσι ψαλμῶδη τὴν προφορὰν, ὡσεὶ περαίνουσι διὰ θρήνου τὴν φράσιν των, ἀλλὰ μετὰ ἰδίας ἑκαστος ἀποχωρήσεως, εἰς ἰδιαιτέρον ἤχον ἑκαστος, ὡς θὰ ἔλεγεν ἱεροψάλτης τις: ὁ Μακεδὼν προφέρει τραχέως καὶ λαρυγγωδῶς, ὁ δὲ Ῥουμειώτης συνθλίβει τὰς λέξεις μεταξὺ τῶν ὀδόντων του ὡς νὰ ἦτο ἐλαιοπιεστήριον τὸ στόμα του καὶ ἐπίεζε τὰ φωνήεντα ὡς ἐλαίας νὰ βγάλουν λάδι. Ὁ Κωνσταντινουπολίτης προφέρει βαρέως τὸ λ, πλήττων τὸν οὐρανίσκον διὰ τῆς γλώσσης, ἀπαράλλακτα ὅπως οἱ χωρικοὶ οἱ φωνάζοντες ἐν ταῖς ὁδοῖς τῶν Ἀθηνῶν—Ξύλα καλὰ, ξύλα! — ἀλλ' ὁ Κωνσταντινουπολίτης ἔχει καὶ ἰδιαιτέρον γνώρισμα: τὸ παλτό του τὸ φέρει μαζὶ του ὅπου καὶ ἂν ὑπάγῃ, ὅπως τοὺς πόδας του καὶ τὴν κεφαλὴν του, ἐν οἰκῇ ποτε ἱεροκρασίᾳ τὸ παλτό τοῦτο ὁμοιάζει πρὸς τὴν οὐρὰν τοῦ σαρπίου τὴν θεραπεύουσιν τὸ προξενθὲν ὑπ' αὐτοῦ τραῦμα· ἐπειδὴ ἰδρῶναι κρατῶν αὐτὸ, τὸ φορεῖ διὰ νὰ μὴν κρυώσῃ ἐπειδὴ ἰδρῶσαι μοὶ φαίνεται δὲ ὅτι ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ ἐρωτήσω:

— Ἄν δὲν ἰδρῶσαι θὰ ἐφοβεῖτο νὰ κρυώσῃ, καὶ θὰ ἰδρῶσαι ἂν δὲν τὸ ἐκράτει;

Ἐκαστος φέρει μεθ' ἑαυτοῦ καὶ τὰ εἰκοσὶ του ἔτη, τὸ παρελθόν του ὀλόκληρον, ἀπὸ τοῦ ὁποίου δὲν δύναται ν' ἀποχωρισθῇ· ἀναχωρῶν ἐγκαλεῖ ἐντὸς τοῦ κιβωτίου του μετὰ τῶν ἐνδυμάτων του καὶ ὀλίγην ἀτμόσφαιραν τοῦ τόπου του καὶ τὴν ἀναπνεῖ· ἐπὶ τῶν πεζοδρομίων τῶν Ἀθηνῶν σύρει μεθ' ἑαυτοῦ τὸ χωρίον του· τρώγει, πίνει, εὐθυμεῖ, διαπληκτίζεται, κατὰ τὰς παραδόσεις τῶν προγόνων του· διὰ τῶν πόρων του διαπνεῖ πανταχοῦ τὴν πατρίδα του· καὶ ὁ νέηλος Ἀνατολίτης, ὁ μὴ μαθὼν εἰσεῖναι τὴν ἐλληνικὴν, συγκινεῖται τουριστῶς ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως καὶ διερμηνεύει τὰς ἐντυπώσεις του εἰς τὴν γλῶσσαν ἐκείνην, ἢν ἀκούων ὁ Παρθενῶν ἀναφρικῶς ἐπὶ τῶν κιδίων του ἀναλογιζόμενος δυσχερεῖς καιροὺς δουλείας καὶ πολιορκιῶν...

Ἄλλ' ὄχι μόνον ἑκαστος αὐτῶν ἀλλὰ καὶ ἡ οἰκογενεὴ του ἔχει τὴν φυσιογνωμίαν τῆς ὅταν εἰς-ἐρχῃται εἰς δωμάτιον φοιτητοῦ διακρίνει τὸ κελεῖμα τοῦ Τουρκομερίτου, τὴν βελόντσα τοῦ Τριπολίτου, τὸ πλάφ τοῦ Κορινθίου, τὴν μπαρτανία τοῦ Κρητικοῦ, τὸ χράμι τοῦ Ὑδραίου, ἑκαστον ἔχον τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ὑφαντικὴν σύστασιν, τὰς πολυχρόμους βραβδώσεις του, τὰ ἐπικοσμήματά του, τὰ ἄνθη του, τοὺς κροσσούς του.

Ἐκαστος τῶν ἀφικνουμένων φέρων μεθ' ἑαυτοῦ τὴν γλῶσσαν του φέρει κατ' ἀνάγκην καὶ τὴν μαγειρικὴν του. Ὁ Ττάκωνας βαρυνθεὶς τὰ φηγητὰ τοῦ ξηνοδοχείου του παρασκευάζει μετ' ἔρωτος σπληνὰ τινα καθ' ἕνα τρόπον τρώγον αὐτὴν εἰς τὸ Λεωνίδιον· ὁ Μικρασιατὸς φιλοτεχνεῖ μετ' ἀνατολικωτάτης καλαισθησίας τὸ κιοι. Ἰμπαστή, μπριζόλας ἐπιπεπασμένους διὰ κρομμύου· ὅσοι ἔχουσι συντοπίτην των μάγειρον, παραγγέλλουσι μίαν ἡμέραν πρὸς αὐτὸν τὸ κατ' ἐξοχὴν φηγητὸν τῆς πατρίδος των καὶ τρέχουσιν εἰς τὴν σπηρὸν εἰς τὸ μαγειρεῖόν του, γαργαλιζόμενοι ὑπὸ τῶν νυγμῶν νοσταλγοῦντος στομάχου· οἱ νησιῶται καὶ οἱ τῶν παραλίων πόλεων κατέρχονται εἰς τὰ ἐν Πειραιεὶ ἐλλιμενισμένα τῶν συμπατριωτῶν του πλοῖα ὅπως ἐκφράσσει διὰ τῶν ὀδόντων των τὸν πρὸς τὰ πάτρια σεβασμὸν των· ἑκαστος μασσῶ μεθ' ἡδονῆς ἀπεριγράφου τὴν ἀνάμνησιν τῆς πατρίδος του· ὁ Θράξ φέρει συχνάκις τὸ πετιμέλι ἢ τὰ βρεσέλια του ἐντὸς καθαρῶν, ὁ Χίος τὰ καθύρτια του, ὁ Πελοποννήσιος τὸν σάκκον τῆς σταφίδος του, ὁ νησιώτης τὴν μουζήλα του ἢ τὰ λουκάνικα του τὸν χειμῶνα, ὁ Κκισσαρεὺς τὴν ξηρὸν του καϊμάκι.

Οἱ παλαιοὶ φοιτηταὶ ἐπανακάμπουσι ἔχοντες ἀσφαλῆς τὸ βῆμα ὡς στρατηγὸς βολίτων ἐπὶ κατακτηθείσης χώρας· διέδωσαν ἄλλοτε τὸν Τροπικὸν τοῦτον καὶ ὑπέστησαν τότε τὰς συγκινήσεις τῆς τελετῆς τῆς διαβάσεως· αἱ Ἀθηναὶ δι' αὐτοὺς εἶνε βιβλίον ἀνοικτὸν καὶ ἀναγινώσκουσιν ἐν αὐτῷ τὰς σελίδας τῆς νεότητός των· ἐνίοτε εἶνε τραγωδία, ἐνίοτε κωμῶδία, ἐνίοτε περιπαθῆστατον εἰδύλλιον· βλέποντες τὴν σκηνογραφίαν ἐνθυμοῦνται τὴν σκηνήν. Δὲν αἰσθάνονται τὰς καθόλου συγκινήσεις, ἀλλὰ τὰς ἐπὶ μέρει ἢ πόλιν ἐξέτεινε κάπου ὀλόκληρον πλοῦκαμον συνοικίας· ἀνεβάνθησαν νέαι οἰκίαι, λευκαὶ λευκαὶ ὡς μανιτάρια· ἀληθῆς οἰκοδομικὴ γεωργία καθ' ἣν ἐσπάρθησαν χρήματα καὶ ἐφύτρωσαν κτίρια· ἐκεῖ πλησίον των ἦνοιξεν ἐν κερφενεῖον, εἰσιμιον, ἔρτιον, μετὰ τὰς τραπέζας του, τὰς καθέλας του, τοὺς καθήσους του, τοὺς πελάτας του, οἵτινες ὡς νὰ περιέμενον ἔξω πυρετωδῶς ἀνυπομονοῦντες, ἅμα ἡνοιξῆς εἰσώρμησαν, ἐσρώθησαν εἰς γωνίαν τινα, ἔλαθον κατοχὴν μίαν τραπέζαν καὶ ἤρχισαν τὰ χαρτιά των ἢ τὸ τάβλι των· ἀλλὰ καὶ οὗτοι ἐντὸς τῶν κεφαλῶν των φέρουσι φλοιοτρίζοντα κυματισμὸν γαλανοῦ πελάγου, ἢ δρόσον καταπράσινον χλοαζούσης πεδιάδος, ἢ σιγὴν χωριδίου κεκρυμμένου εἰς ὑπάρειάν τινα, καὶ νομίζουσιν ὅτι αἱ Ἀθηναὶ παταγοῦσι τόρα θορυβωδέστερον περὶ τὰ ὧτά των, ὅτι ἡ ἀτμόσφαιρά των εἶνε πνιγροτέρα ἢ ἄλλοτε, καὶ ὁ Ὑμηττὸς ἀδυσχερότερος, καὶ οἱ ἄνθρωποι μυριοπλάσιοι, καὶ αἱ οἰκίαι μεγαλείτεροι.

Πάντα δὲ ταῦτα τὰ βλέπουσι διὰ τῶν διόπτρων

τῶν ἰδίων αὐτῶν ἐντυπώσεων, καὶ ἀναπαριστῶσι τὰς Ἀθήνας ὡς δωμάτιον ἔχον κεκλεισμένα τὰ παράθυρα καὶ ἕνα κατάδικον ἐντὸς, κατάδικον τοῦ ἐδωλίου τῶν ἐξετάσεων, κύπτοντα νυχθημερὸν ἐπὶ ἀηδοῦς τινος βιβλίου, διὰ τῶν γραμμῶν τοῦ ὁποίου ἡ ἐπιστήμη, προβάλλουσα, ὠρμισμένη διὰ τὴν περιφρόνησιν τοσούτων ἐτῶν, ἀπειλεῖ τὴν κεφαλὴν του δι' ὄλων τῶν ὄρων τῆς καὶ δι' ὄλης τῆς ὀγκώδους ἐντύπου, λιθογραφημένης καὶ χειρογράφου πολυλογίας τῆς ἢ ἀναπαριστῶσιν αὐτὰς ὡς σφαιροειδεῖον ἐν τῷ ὁποίῳ συγκρούονται εἰς κεραιόλας αἱ ἐλεφάντινοι σφαῖραι καὶ ἐπιτρέβεται διὰ κικωλίας τὸ ἄκρον τῆς στέκας, ἐνῶ ὁ γραιὸς πατὴρ ἐγκαλεῖται τὰ χρονονομίσματά του καὶ τὰς ἐλπίδας του ἐντὸς ἐπιστολῆς ἀγνοεῖ ὅτι διὰ νὰ συμπληρωθῇ ἀκριβῶς ἡ διεύθυνσις τοῦ υἱοῦ του: Πρὸς τὸν κέριον τάδε... φοιτητῆν... πρέπει νὰ προσθήσῃ... τοῦ κεραιόλου Τούχα· ἢ ἀναπαριστῶσιν αὐτὰς ὡς αἰθουσαν σχολαρχεῖου, ἐν ἣ πρὸ τῆς ἀπειλητικῆς καὶ μεμψυρνῶδους μορφῆς τοῦ σχολάρχου, ζηροῦ ὡς κανόνος γραμματικῆς, παρίσταται ὠχρὸς ὁ μετεξεταστέος ὑπόδικος, δωδεκαέτης τὸ πολὺ, ὀφείλων νὰ δώσῃ λόγον τῶν πράξεών του, τρέμων ὡς κάλαμος... περιπεσὼν εἰς χεῖρας σχολάρχου.

Τὸ δωμάτιον εἶνε εἰς τὸν φοιτητὴν ὅ,τι τεμάχιον χαρτίου εἰς τὸν ταχυδακτυλουργόν· οὗτος μεταβάλλει τὸ χαρτίον εἰς ῥιπίδιον, πλάστιον, καθέλαν, τηγάνιον, πῖλον· καὶ ὁ φοιτητὴς μεταβάλλει τὸ δωμάτιόν του, κατὰ βούλησιν, εἰς κοιτῶνα, σπουδαστήριον, ἱματισφυλάκιον, ἀποθήκην ἀπλῶν καὶ ἐνίοτε ἀνθράκων, ὀσφυλάκιον, μαγειρεῖον, κερφενεῖον καὶ ἐργοστάσιον φύλων, ὅταν δὲν σαροῖν.

Καὶ ὅμως τὰς ἐκδουλεύσεις ταύτας ὡς νὰ μὴ ἤρουν εἰς ἕνα τὰς διανέμονται δύο, ἐνίοτε δὲ καὶ τρεῖς, συνοικοῦντες· ἡ συνοικησις ἔχει μεγίστην ἐπίδρασιν ἐπὶ τοῦ φοιτητοῦ· ἡ ἰσχὺς νικᾷ πάντοτε τὴν ἀδυναμίαν· ὁ ἰσχυρότερος χαρακτηρὸς δεσπόζει τοῦ ἀσθενεστέρου, σύρων αὐτὸν πρὸς τὸ Πανεπιστήμιον ἢ παρασύρων πρὸς τὸ Ἄντρον τῶν Νυφῶν· ἐνίοτε ὅμως συμβαίνει νὰ εἶνε ἀμφοτέρω ἐξ ἴσου ἰσχυροὶ ἢ ἀδύνατοι ἐν τῇ ἀντιθέσει τῶν χαρακτηρῶν καὶ νὰ μὴ συναντῶνται εἰς τίποτε, ἐκτὸς μόνον εἰς τὸ δωμάτιον.

Ἀπὸ τῆς ἀφίξεως τῶν φοιτητῶν οἱ ἐφημεριδοπῶλαι κάμνουσι μεγαλειότερον κατανάλωσιν ἐφημεριδίων· διότι οἱ φοιτηταὶ ἐνδιαφέρονται πολὺ εἰς τὰ πολιτικά· ἀνήκουσιν εἰς ἕν κόμμα· ἄλλοι ἐκ πεποιθήσεως, ἄλλοι ἐκ συμφέροντος· αἱ συζητήσεις αὐτῶν εἶνε παροικιῶδεις· μεταξὺ ἐνός πινακίου μακαρονίων καὶ ἐνός ἐπιδορπίου ἀνατρέπουσι τὴν εὐρωπαϊκὴν ἱστοροσίαν μεθ' ὅσας εὐκολίας καὶ τὸ ποτήριόν των· τινὲς αὐτῶν ἐξ ἰδιοσυμφασίας

εἶνε συντηρητικοὶ, ἐπιθυμοῦντες νὰ συντηρηθῶσι τὰ πάντα, πρὸ πάντων δὲ αὐτοὶ, ἄλλοι δημοκρατικοὶ, τινὲς κοινωνιστῶν· οἱ ἐξωμερεῖται κατ' ἀρχὰς εἶνε ἀχρωμάτιστοι· ἀλλὰ κατὰ μικρὸν λαμβάνουσι τὸ χρῶμα σημαίας τινός, τὴν ὁποίαν παραλαμβάνουσι μεθ' ἑαυτῶν μεταβαίνοντες εἰς τὴν πατρίδα των· ἐκεῖ ἐν μέσῳ κύκλου περιέρχων ἀφροῦνται τὰς ἐντυπώσεις των ἐπικρίνουσι, περιγράφουσι, ἐμπνέονται, ἐξάπτονται ἐνθουσιῶσιν, καὶ ἡ φωνὴ των ὀμιλοῦσα περὶ εὐζώνων λαμβάνει τοὺς γοργοὺς καὶ πτερωτοὺς φλόγγους θουρείου· ἀπερχόμενοι φέρουσι μεθ' ἑαυτῶν ὀλίγην Ἑλλάδα εἰς τοὺς δυστυχεῖς ἐκείνους τόπους· τὰ ὑποδήματά των μεταφέρουσιν ὀλίγον ἄγιον χῶμα ἀπὸ τὴν χώραν τῆς ἐλευθερίας· καὶ αἱ καρδίαι τῶν δούλων λακτιζοῦσι σφοδρῶς τὰ στήθη των καὶ ριγοῦσιν ἐκ συγκινήσεως προφέροντες τὸ ὄνομα τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἐν ᾧ τοῖς φαίνεται, ὅτι ἀττική τις αὐρα ψιθυρίζει, φυσᾷ, δροσίζει, εἰσελαύνει, ἐκδιώκει τὸν βρῦν, τὸν στεροποιοιθέντα, τὸν νεκρὸν ἀέρα τῶν μπουδρουμιῶν τῆς τυραννίας...

Ὑπὸ τὰ παράθυρά μου συναντῶνται σμῆνος φοιτητῶν, ἐλθόντων ἐκ τῶν τεσσάρων σημείων τοῦ ὀρίζοντος, καὶ βομβοῦσι, φιλοῦνται, θλίβουσι τὰς χεῖράς των, εὐφρολογοῦσι, γελῶσι.

Ἐπανέρχονται, ἐπανέρχονται, τ' ἀποδημητικὰ πτηνά, καὶ ἑκαστον φθινόπωρον θὰ ἐπαναφέρῃ νέαν, ὡς πᾶσα ἀνοιξὶς νέας χελιδόνας, καὶ μόνον δὲν ἐπανέρχονται οὐδέποτε, ἀφ' οὗ ἀπέλωσι, τὰ ἀμέριμνα, τὰ πτερυγίζοντα καὶ θροοῦντα ἔτη τοῦ φοιτητικοῦ βίου.

Ἴσως διὰ τοῦτο φοιτηταὶ τινε; οὐδέποτε διδουσι διδαστορικὰς ἐξετάσεις: διὰ νὰ μένωσι πάντοτε μετὰ τὰ φοιτητικά των ἔτη.

Α. Π. ΚΟΥΡΤΙΑΝ.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ Κυρία Π* ἀκούσασα τὴν νόκτα ἀσυνήθη ἦχον ἐν τῇ οἰκίᾳ ἤρῳτα τὸ πρῶτὸν τὴν ὑπηρετρίαν τῆς μήπως συνειλίξει νὰ ροχαλίξῃ ἐνῶ κοιμᾶται.

— Κυρία, λέγει ἀρελῶς αὐτῇ, δὲν εἶμαι ποτὲ πολλὴ ὥρα ἄπνυα, γιὰ νὰ παρατηρήσω ἂν ροχαλίξω.

* * *

Ἐρωτικὴ τρυφερότης.

— Σοῦ λέγω, Ἀννίκα, πῶς ἂν ἐπιμένῃς νὰ μὴ μ' ἀγαπᾷς, θὰ πάω νὰ σκοτωθῶ.

— Καλὰ, Νικολάκη· ἅμα μοῦ δώσης λοιπὸν αὐτὸ τὸ δαῖγμα τῆς ἀγάπης σου, σοῦ ὑπόσχομαι νὰ πιστεύσω τότε πῶς μ' ἀγαπᾷς.

Μὴ ζῆτει ποτὲ ἐκδουλεύσιν παρ' ἀνθρώπου ὅστις δὲν ἔχει ἀδόμη γευματίσει.

* * *

Ἄφρον ἄφρον καλοῦ στομάχου: Νὰ χωνεύῃ... προσβολὰς.

Προχθές ὁ κ. Μ* ἀνθραίνει παρά τινι ὀδοντοῦ-
ατρῷ τῆς πόλεως ἵνα τοῦ ἀποσπᾶσθαι τραπέζι-
την, ὃ ὅποιος τὸν κατεδρακάνιζε τῆς ἐγχειρίσεως
περατωθείσης, ὁ Μ* ἀποθέτει ἐπὶ τῆς τραπέζης
τὸν ἐξαχθέντα ὀδόντα καὶ λαμβάνει τὸν πῖλον
του.

— **Pardon**, λέγει μειδιῶν γλυκερῶς ὁ ὀδον-
τοῦκτρος, ἐκάμετε λάθος.

— **Ὁχι**, καθόλου δὲν ἔκαμα λάθος. Πρὸ δύο
μηνῶν μοῦ ἤπρεσ εἴκοσι φράγκα γιὰ νὰ μοῦ βου-
λώσης μὲ χρυσάφι αὐτὸ τὸ ἴδιο ὀδόντι. Ἀφοῦ
διὰ τὸ βγάλσιμο παίρνετε μόνο δέκα φράγκα, θὰ
ἔχης βέβαια βαλμένο τόσο χρυσάφι μέσκα εἰς τὸ
ὀδόντι γιὰ νὰ πληρωθῆς τώρα.

*
*
*
Ἡ σύζυγος πρὸς τὸν σύζυγον :

— Τῆ ἀλήθεια, φίλε μου, δὲν ἔμπορῶ νὰ κα-
ταλάβω πῶς αὐτὸ τὸ παιδί εἶνε τόσο δύστρο-
πον ἀπὸ μὲνα βέβαια δὲν ἤπρε τόση κακία...

— **ὦ!** βεβαίως ὄχι· γιατί δὲν βλέπω καθό-
λου νὰ ὠλιγόστευσε ἡ δική σου.

*
*
*
Εἰς φύλαξ τοῦ ἀνακτορικοῦ κήπου συλλαμβά-
νει μικρὸν κλέπτην καθ' ἣν στιγμὴν ἀπέκοπτεν
ἀπὸ δένδρου ὠραῖον πορτοκάλιον.

— **Ἐ**, σὺ! τί κάνεις αὐτοῦ; τώρα νὰ σοῦ
δείξω γῶ!

— **Μπάριπα**, λέγει ὁ ἔνοχος, ζητῶ νὰ βάλω
ἔς τὴν θέσι του αὐτὸ τὸ πορτοκάλι ποῦ ἦταν πε-
σμένο κάτω.

*
*
*
Κατηγοροῦν ἓν βουλευτὴν ὅτι ἀλλάσσει κόμ-
μα συχνὰ ὡς ἀνεμοδείκτης.

— **Ἄμ'** τί σοῦ φταίει ὁ ἀνεμοδείκτης; ἀπὴν-
τησεν ἀπαθῶς ὁ φίλος· τὸ σφάλμα εἶνε τοῦ ἀνε-
μου ποῦ φυσᾷ!

ΑΠΗΘΕΙΑΙ

Ἡ προσποίησης οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἢ λυχνία φω-
τίζουσα τὰ ἐλαττώματά μας.

Ὁ ἄσπυτος κλέπτει τοὺς κληρονόμους του, ὁ
φιλάργυρος κλέπτει ἑαυτὸν.

Ὁ ἄνθρωπος οὐδένα ἄλλον ἔχει ἐπὶ τῆς γῆς
διώκτην δεινότερον ἑαυτοῦ. Οὐδεὶς ἄλλος παρέχει
ἡμῖν τοσαύτην λύπην ὅσην ἡμεῖς αὐτοὶ διὰ τῶν
μωρῶν κλισιῶν μας, διὰ τῶν κεκρυμμένων κα-
κιῶν μας καὶ τῶν ἐλαττωμάτων μας.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Κατὰ τὴν ἐν Λονδίῳ διατριβὴν τοῦ ὁ τῆς
Ζουλουάνδης ἑκπτώτος βασιλεὺς Σατιθάγης ἠ-
ρωτήθη ὑπὸ τινος πῶς εὕρισκε τὰς Ἀγγλίδας.

— Εἶνε ἀλήθεια πῶς εἶνε κομψαί, εἶπεν· ἀλλ'
οὐδέποτε ἐπὶ ζωῆς μου θ' ἀγαπήσω γυναῖκα ὅπου

ἔχει τόσῳ λευκὸν τὸ δέριμα καὶ τόσῳ λιείας τὰς
τρίχας.

Ἡ Βὴμοσιεύθη πρὸ τινος ἐν Ἀγγλίᾳ ἡ εἰκο-
στὴ ὀγδόη ἐτησίᾳ στατιστικῆ τῶν Ταχυδρομείων
καὶ Τηλεγράφων. Ἐκ ταύτης μαθηθῆναι ὅτι καὶ
κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἡ Ἀγγλία εἶνε τὸ ἔθνος, ὁ-
περ γράφει τὰς περισσοτέρας ἐπιστολάς. Ἀλλὰ
συγχρόνως μαθηθῆναι ὅτι ἐξακολουθεῖ νὰ εἶνε
τὸ ἔθνος τὸ περισσοτέρους ἀριθμοῦν ἀφηρημένους
καὶ ἰδιοτρόπους.

Οὕτω καὶ κατὰ τὸ παρὸν ἔτος πολυαριθμοὶ
εἶναι αἱ ἀλλόκοτοι ἢ ἀτελεῖς ἀποστολαί. Εἰς ἐπὶ
παραδείγματι, ἔρριψεν εἰς γραμματοκιβώτιόν τι
τραπεζικὸν γραμματίον ὁ λιρῶν στερλινῶν, χω-
ρὶς νὰ περικλείσῃ αὐτὸ εἰς φάκελλον. Ἀπλῶς μόν-
ον εἶχεν εἰς δύο μέρη διπλώσει τὸ γραμματίον,
ἐφ' οὗ εἶχε κολλήσει τὸ γραμματόσημον καὶ ἐγ-
γράψει τὴν πρὸς ἣν ἐστέλλετο διεύθυνσιν, ὅπου
καὶ ἀσφαλῶς ἐφθασεν πρὸς μέγαν ἔπαινον τῶν
ἄγγλων ταχυδρόμων. Αἱ δὲ εὐρεθεῖσαι ἐν τοῖς
γραμματοκιβωτίοις ἐπιστολαὶ αἱ ἄνευ οὐδεμιᾶς
διευθύνσεως, ἀνέρχονται εἰς 26,750!

Σοφὸς τις Ἀμερικανὸς προσηπάθητι διὰ
τῆς θεωρίας τοῦ Δάρβιν νὰ ἐξηγήσῃ τὸν λόγον δι'
ὅν αἱ Παρισίαι βαδίζουσι χαριέστερα καὶ λι-
γυρότερα ἢ αἱ λοιπαὶ γυναῖκες.

Βεβαίως τοῦτο συμβαίνει διότι φέρουσιν ἐπὶ
τῶν υποδημάτων των ὑψηλὰ τακούνια, ἀλλ' ἴ-
δου διατὶ γίνεται χρῆσις τούτων.

Ἀπὸ τῆς θεμελιώσεώς των, κατὰ τὸν σοφὸν
Ἀμερικανὸν, οἱ Παρισίαι ἦσαν πόλις κακῶς λι-
θοστρωμένη, ὥστε ὁ πηλὸς διαρκῶς ἐν αὐτῇ
ὑπῆρχε.

Αἱ Παρισίαι, αἵτινες ὑπερβολικῶς ἀποτρο-
πιάζονται τὸν τοῦ πηλοῦ ῥυθμὸν, ἀπέκτησαν ἐξ ἀ-
νάγκης τὴν ἔξιν τοῦ νὰ βαδίζουσιν ἐπὶ τῶν δα-
κτύλων των ποδῶν αὐτῶν.

Ἐκ τούτου δὲ οἱ πόδες των ἔλαβον τοιοῦ-
τον σχῆμα, ὥστε ἐνῶ οἱ δάκτυλοι πατοῦσι τὴν
γῆν, αἱ πτέρυλαι δὲν θίγουσιν ταύτην, καὶ δι' αὐτὸ
τοῦτο τὰ μὲ ὑψηλὰ τακούνια υποδήματα καθι-
στάνται ἀπαραίτητα εἰς τὰς Παρισίνας, εἰς ἃς
δίδουσι τοσαύτην χάριν κατὰ τὸ βᾶδισμα, ὥστε
μάτην αἱ λοιπαὶ γυναῖκες κοπιῶσι νὰ μιμηθῶσιν
αὐτάς.

ΥΓΙΕΙΝΗ

Ἡ ἀναπνοὴ ἀέρος ὑγιεινοῦ καὶ καθαροῦ εἶνε
διὰ τὴν ὑπαρξίν ἡμῶν θεσπτικὴ λειτουργία τόσον
ἀναγκαία ὅσον τὸ πρῶγειν καὶ πίνειν. Εἶνε δὲ βέ-
βαιον ὅτι ἀτὸ ὑγιεινὸς καὶ καθαρὸς ἀποτελεῖ τὸ
ἄριστον μέσον πρὸς συντήρησιν καὶ ἐνδυνάμωσιν
τῆς ζωῆς ἡμῶν, ὡς βέβαιον εἶνε ὅτι ἀτὸ περιω-
ρισμένον καὶ μευλωμένον ἐνεργεῖ ἐφ' ἡμῶν ὡς
δηλητήριον ἐξὸ καὶ θανατηφόρον. (Ὁβρυλάτδος,
Μακροβιωτικῆ).